

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 54

Ple del Parlament

Sessió 28, primera reunió, dimarts 22 de juliol de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat perquè informi sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista Obrer Espanyol i l'eventual afectació a Catalunya 361-00021/15	5
Compareixença del president de la Generalitat perquè informi sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista Obrer Espanyol i l'eventual afectació a Catalunya 350-00005/15	10
Interpel·lació al Govern sobre els principis de la Unió Europea 300-00183/15	45

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 28.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 13/2025, d'1 de juliol, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria d'escolarització a partir del curs 2025-2026 (tram. 203-00019/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 272, 47).
3. Decret llei 14/2025, de 15 de juliol, pel qual es modifica la Llei 5/1994, de 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments a Catalunya (tram. 203-00020/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
4. Projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda (tram. 200-00012/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de l'esmena presentada en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 166, 5)
5. Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista (tram. 202-00054/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 266, 38)
6. Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista Obrer Espanyol i l'eventual afectació a Catalunya (tram. 361-00021/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
7. Interpel·lació al Govern sobre els principis de la Unió Europea (tram. 300-00183/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques per a afrontar el repte de l'envelliment (tram. 300-00174/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques amb perspectiva de classe per a les persones grans (tram. 300-00180/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el finançament i el respecte de les competències exclusives sobre la dependència (tram. 300-00182/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la indústria a Catalunya (tram. 300-00178/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per a la indústria (tram. 300-00181/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el millorament continu de l'atenció a les dones durant l'etapa perinatal (tram. 300-00175/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre els equipaments educatius (tram. 300-00176/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana (tram. 300-00179/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre la presència del català en l'àmbit digital (tram. 300-00177/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives (tram. 302-00136/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública (tram. 302-00137/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema d'avaluació per a obtenir el permís de conduir (tram. 302-00140/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el problema de l'avenç de l'islamisme i la imposició del vel a les dones (tram. 302-00138/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compromís del Govern amb la preservació i la projecció de referents i símbols nacionals de Catalunya (tram. 302-00139/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica i el sector turístic (tram. 302-00141/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya (tram. 302-00142/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

El president

Bona tarda. Comença la sessió. (*Remor de veus.*) Vagin ocupant els seus escons, si us plau...

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que cinc diputats i cinc diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. (*Persisteix la remor de veus.*) Silenci, si us plau; silenci. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. Així mateix, el diputat Joaquim Calatayud i Casals i la diputada Anna Erra i Solà, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. El diputat David Pérez Ibáñez i la diputada Núria Navarro Hurtado, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. La diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari Comuns, ha delegat el seu vot en la diputada Susanna Segovia Sánchez. Finalment, la diputada Sabrin Araibi Marachi, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió plenària d'avui, i el diputat Salvador Illa i Roca i la diputada Esther Niu-bó i Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió plenària del dia 24 de juliol.

També em complau, com a president del Parlament, de donar la benvinguda una altra vegada al diputat Jaume Veray i Cama, que es reincorpora en aquest Ple. (*Aplaudiments.*)

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 863 víctimes mortals i desaparegudes a la Mediterrània.

Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat perquè informi sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista Obrer Espanyol i l'eventual afectació a Catalunya

361-00021/15

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia. El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple perquè informi sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista Obrer Espanyol i l'eventual afectació a Catalunya.

Tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, en primer lloc intervindrà el grup parlamentari proponent per un temps màxim de cinc minuts. Aleshores es posicionaran la resta de grups parlamentaris i, si escau, procedirem a la votació.

Té la paraula, doncs, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, molt bona tarda a tothom. Entenc que el debat d'avui, president Illa, pugui ser un debat incòmode, però és un debat necessari, perquè hi han afectacions a Catalunya. Tres consideracions, permeti'm fer, sobre la necessitat que se substanciï avui en seu parlamentària la seva compareixença sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista.

Primera consideració, president: va tard i malament. Avui vostè hauria d'haver comparegut el primer, ser la primera intervenció, que voldria dir que havia demanat la seva compareixença a petició pròpia. Hauria hagut de tenir aquesta iniciativa i donar les explicacions oportunes en seu parlamentària. I ho farà –i esperem que així sigui– forçat per la petició del principal grup de l'oposició.

Segona consideració. Farem, des de Junts per Catalunya, aquest debat amb responsabilitat. Des de Junts no contribuïrem a espanyolitzar el Parlament de Catalunya. Ja ho vam dir quan el Partit Popular i VOX volien traslladar, ara fa unes setmanes, el debat del Congrés dels Diputats a Catalunya. Però no podem deixar passar els efectes i les afectacions de la presumpta trama de corrupció a Catalunya. I ho farem amb responsabilitat. La política del pim-pam-pum, la política de l'«i tu més», és una mala política. Per tant, el que no farem és dir-li: «Vostè té un problema, i el problema es diu Chili.» I el que no farem és destruir persones amb informes falsos, com van fer amb el Xavier Trias, que per cert després el Partit Socialista, pactant amb el Partit Popular i amb els Comuns, li van impedir que accedís a l'alcaldia i van donar l'alcaldia al senyor Jaume Collboni. Per tant, nosaltres actuarem de manera curosa i sense faltar al respecte a ningú, perquè creiem en les institucions del nostre país; amb responsabilitat, amb respecte, això sí: dient tot el que s'ha de dir.

I última consideració. Cal que vostè avui, en seu parlamentària, al nostre entendre, aprofiti la compareixença per respondre dos aspectes que creiem que s'han de clarificar, perquè fins ara no s'ha fet. Primer, cal que el Govern de Catalunya es personi com a acusació particular en el presumpte cobrament de comissions il·legals per les obres d'Adif que s'han fet a Sant Feliu de Llobregat. Afecta directament Catalunya, i vostè ha d'actuar, com ja van actuar en el seu moment en el mateix sentit, amb una bona pràctica, altres governs de la Generalitat de Catalunya. I segona, volem garanties que ni vostè ni ningú del PSC –perquè han sigut ministres vostè mateix o, per exemple, la senyora Raquel Sánchez– tenien coneixement i encara menys cap vinculació ni amb aquest ni amb altres casos de corrupció.

Per això, president, creiem que avui, tot i ser una compareixença incòmoda, és una compareixença necessària.

Moltes gràcies.

El president

A continuació intervindran la resta de grups parlamentaris per tal de posicionar-se, i ho podran fer per un temps màxim de dos minuts. En primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no ens oposarem pas a aquesta compareixença, però voldríem fer algunes consideracions i reflexions prèvies.

En primer lloc, al grup proponent; perquè és molt curiós el paper de Junts en el debat que tindrem avui. No se'ns ofenguin, si us plau, però vostès, que acusen sempre la resta d'espanyolitzar aquesta cambra, no creuen que avui estan fent justament això donant entrada als debats i posant altaveus a les estratègies de l'espanyolisme més retrògrad? Quina és la seva raó de fons per dur el debat avui aquí i d'aquesta manera? Volen parlar de corrupció? Cap problema, parlem-ne. Parlem de *tota* la corrupció, de tots els casos de corrupció, fem el debat que faci falta, que el president doni les explicacions que calguin. Però la pregunta que ens haurem de fer quan acabem és si ha servit d'alguna cosa, aquest debat, si tenim indicis més clars, després, que relacionin aquest cas de corrupció –Ábalos, Koldo, Santos Cerdán– amb Catalunya o si tot plegat ha estat un embolica-que-fa-fort.

I la segona reflexió sobre la idoneïtat d'aquest debat d'avui va dirigida a vostè, senyor president, perquè va ser vostè qui va començar a embolicar la troca anant a Moncloa just l'endemà que esclatés de manera definitiva el cas Cerdán. És amb aquest tipus de gestos que contribueix a portar aquests debats al Parlament de Catalunya. Ho fa quan va al rescat del senyor Pedro Sánchez i lliga una vegada més el seu destí al del president del Govern espanyol. Posa el focus en la presidència de la Generalitat amb aquest gest, i això és molt preocupant, perquè ens trobem davant d'uns indicis que dibuixen un entramat corrupte realment greu i extens, on ningú sap on pot arribar amb les seves ramificacions.

Per tant, amb aquestes dues consideracions prèvies que els acabo de fer i amb el prec que el debat que tindrem no aboni ni doni gasolina als incendis del populisme ni a l'antipolítica, el nostre grup parlamentari donarà suport a la sol·licitud de compareixença.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Diputats, diputades, ens sorprèn, o potser ja no tant, que a aquestes alçades encara no haguem sentit una sola explicació convincent del senyor Salvador Illa sobre la seva possible vinculació amb la presumpta trama de corrupció que sacseja el Partit Socialista i que té com a nom propi, entre d'altres, el de Santos Cerdán. Al senyor Illa, que sempre ha volgut passar per polític serè, institucional, gairebé incorruptible, ara resulta que, quan el ventilador apunta cap a la seva direcció, li agafa un atac de silenci –quina casualitat–, i mentre els ciutadans assisteixen perplexos al degoteig constant d'escàndols, ell és parapeta rere discursos buits i paraules grans: responsabilitat, transparència, democràcia... Però, compareixença, cap; explicacions, ni mitja.

Ens volen fer creure que el ministre i després primer secretari del Partit Socialista no sabia res del que passava al seu voltant; que el candidat a la presidència de la Generalitat era aliè als moviments del seu partit al Congrés i fora d'ell. Escoltin, això no s'ho empassa ningú. El temps que ha trigat a donar la cara no només és sos-

pitós: és revelador; revelador d'una forma de fer política on la rendició de comptes només existeix quan convé, on la transparència s'invoca però no s'exerceix.

Per això defensem amb tota claredat la necessitat que el senyor Illa comparegui. No per fer-li un judici previ, sinó per una qüestió molt més bàsica: perquè, en democràcia, qui aspira a governar i governa ha de respondre quan se li pregunta, i ara mateix hi ha moltes preguntes i molt poques respostes. Si el senyor Illa no té res a amagar, doncs que hagués sortit a explicar, a donar explicacions molt abans; arriba una mica tard. Per cert, el primer partit en demanar aquesta compareixença, el primer grup parlamentari a demanar aquesta compareixença va ser el Partit Popular, ara fa més d'un mes d'aquesta petició; arriba una mica tard. Catalunya no es mereix més silenci ni més opacitat; es mereix veritat, claredat i responsabilitat, i per començar es mereix que el senyor Salvador Illa comparegui aquí i avui davant d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Sí; gràcies, president. Senyors diputats, bona tarda. Bueno, un mes y una semana, más de cuarenta días: este es el tiempo que hace desde que VOX pidió explicaciones a Salvador Illa por los casos de corrupción que rodean al Partido Socialista; cuarenta días porque Junts se negó a exigir este debate hace tiempo. Y hasta hoy, hasta hoy el presidente de la Generalitat se ha escondido y no ha dado la cara, y ha intentado también marcar distancias con la trama criminal del PSOE, incluso afirmando que son otro partido, cuando son el mismo, PSC-PSOE, siempre se presentan juntos y gobiernan juntos. Y ya no engañan a nadie. Hoy nos vemos aquí y quizá pronto en los tribunales.

En esta comparecencia queremos verdades, y, por lo tanto, queremos saber, por ejemplo, las implicaciones del PSC en el caso Koldo, queremos saber quién es el Chili y su vinculación con las posibles comisiones por la venta de mascarillas y queremos saber por qué tapan las corruptelas de Junts, las corruptelas políticas de Junts y de Esquerra Republicana.

Exigíamos esta comparecencia ante el Parlament porque los catalanes merecemos saber esa relación exacta entre Illa y el PSC con este entramado criminal del Partido Socialista. Y también aprovechamos para exigir a Junts, a Esquerra, a la comparsa de Comuns, que dejen de ser cómplices de la corrupción, que rompan ya con el PSOE corrupto, que se avengan, que se avengan a hacer una moción de censura y convocar con urgencia elecciones generales.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. «I tu més, i tu més», com si robar una mica menys fos millor que robar a mans plenes. Aquesta és l'única resposta que portem en pràcticament els darrers dos mesos per part del bipartidisme, per part del Partit Popular i també del Partit Socialista. I, mirin, la corrupció, la corrupció zero existeix –la corrupció zero existeix–, i els hi diem nosaltres, humilment, que hem governat durant vuit anys, en aquest cas, la capital del país, i hem tingut vint-i-dos cadires de *lawfare* –perquè això sí que és *lawfare*– i zero casos de corrupció –zero casos de corrupció.

I, mirin, nosaltres, per fer front a la corrupció, ho tenim clar: cal convicció, però també cal prendre mesures. I això és el que farem avui. Demanarem totes les explicacions. Som, evidentment, davant d'un greu cas de corrupció i, per tant, el Partit

Socialista ha de donar totes les explicacions. Transparència i contundència. I ho hem dit: arribar fins al final, caigui qui caigui, afecti a qui afecti.

Però nosaltres vindrem aquí perquè això serveixi d'alguna cosa, no en el seu pim-pam-pum. I per tant nosaltres avui farem propostes, propostes concretes per impedir que la corrupció sigui un fet estructural. I li plantejarem, al llarg d'aquest debat, cinc propostes, al Govern català, perquè les dugui a la pràctica perquè fem impossible que la corrupció..., que fem impossible que es pugui posar mà a la caixa, però també que empreses com Acciona puguin corrompre, en aquest cas, els servidors públics.

I també llanço un avís al Partit Popular: no acceptarem cap lliçó per part seva. Vostès són una màfia, són un partit que es gestiona bàsicament per l'enriquiment dels seus dirigents: de la Púnica a la Gürtel, passant per la Kitchen, i ara a l'«Equipo PP» o a l'«Equipo Montoro». Ja els hi dic: vostès tenen el *cum laude* amb la corrupció, vostès tenen de manera perpètua, han guanyat de manera perpètua la pilota d'or de la corrupció; ningú –ningú– els podrà superar. Per tant, ja els aviso: ni una lliçó als Comuns en corrupció.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. President Illa, consellers, diputats, diputades, fa un mes la CUP ja vam explicar que nosaltres no trobaríem malament que el president Illa donés explicacions sobre la corrupció que afecta el seu partit, el PSOE, però que nosaltres no ho proposaríem. De fet, avui lamentem que sigui a proposta d'un grup de l'oposició que parlarem, debatrem sobre la corrupció del Partit Socialista Obrer Espanyol en l'àmbit estatal; perquè estem parlant d'això. I no ho lamentem perquè no ho trobem greu; ho trobem greu, i a més a més, malauradament, això s'ha normalitzat. Ho lamentem, bàsicament, perquè ens sobta que Junts per Catalunya precisament converteixi aquesta cambra en una mena d'annex del Congreso de los Diputados o del Senado, o fins i tot converteixi aquesta cambra en una mena d'annex d'un plató de Telecinco, d'Antena3 o de qualsevol programa d'aquests presentats per voltors amb bòtox, dels que s'han encarregat de fer prestidigitació quan ha estat l'hora de perseguir l'independentisme i criminalitzar-lo, no fa tant.

Aquest i cap altre serà el motiu de la nostra abstenció en aquest punt. La CUP ens abstindrem. Perquè vostès expliquen que parlarem de l'afectació a Catalunya, de la corrupció del PSOE en l'àmbit estatal, i això és fer trampes, perquè la política catalana ja fa *molt* de temps que està supeditada a l'agenda espanyola, bàsicament. I per tant avui nosaltres sabem que no aclarirem res, avui no aclarirem res, i l'únic que farem és assistir a un abrandat però trist espectacle de l'«i tu més».

El president

Gràcies, senyora diputada. I en nom del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Els polítics s'expliquen cada quatre anys per convèncer-nos que els votem i, un cop dipositada la butlleta i la confiança, s'obliden dels compromisos contrets i del seu deure de retre comptes als votants. És un *modus operandi* tan comú i generalitzat que la ciutadania gairebé ja ni el qüestiona ni el critica. No podem continuar normalitzant les males pràctiques ni esperar fins als propers comicis per sentir les explicacions del senyor Illa; més encara quan el seu nom apareix com un bolet entre mig de converses de whatsapp compromeses. Comissions ilegals, contractes inflats, empreses pantalla, són conceptes que mai s'haurien d'haver vinculat als representants polítics, però en aquest país i a l'Estat que ens ocupa la correlació entre polí-

tica i enriquiment il·lícit s'ha produït gairebé de forma automàtica, per inèrcia. Una autèntica vergonya.

Volem explicacions, sí, però sobretot volem que la corrupció tingui conseqüències. Si depengués d'Aliança Catalana, deixariem en pausa aquesta compareixença, que ja augurem que no servirà per a massa res, i desplegaríem un dispositiu Kanpai dins la cambra. Que els Mossos facin net, perquè això no s'aguanta.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Bona tarda, president, consellers, conselleres, diputats, diputades. El president de la Generalitat, com sempre ha demostrat, ha tingut i tindrà tota la voluntat de comparèixer davant d'aquest Parlament cada cop que sigui necessari. El Parlament és la màxima expressió de la voluntat democràtica. És per això que el president, al llarg d'aquesta legislatura, ha comparegut de manera reiterada, ja en vuit ocasions, per donar les explicacions sobre qüestions d'actualitat, d'emergència, i també algunes de complexitat política. Ho ha fet quan la situació ho ha requerit i ho ha fet sempre amb respecte absolut cap a aquesta cambra.

El nostre grup parlamentari votarà a favor d'aquesta sol·licitud de compareixença, i ho fem per tres motius: convençuts de que el Govern no té res a amagar, perquè entenem el Parlament com un espai de diàleg i de control i perquè confiem en la fortalesa de l'acció política d'aquest Govern i del lideratge del president Illa.

També volem deixar-ho clar, com ho hem fet des del primer dia: la lluita contra la corrupció ha de ser impecable, vingui d'on vingui, afecti a qui afecti. La tolerància ha de ser zero. Aquesta qüestió no pot admetre ni matisos ni ambigüitats dependent de a qui afecti.

Moltes gràcies.

El president

Acabades les intervencions dels grups parlamentaris, pregunto a la cambra si es pot aprovar aquesta sol·licitud de compareixença per assentiment. *(Pausa.)* Sí? No? *(Pausa.)*

Doncs cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, tot seguit procedirem a la votació d'aquesta sol·licitud de compareixença, presentada pel Grup Parlamentari de Junts.

Comença la votació.

La sol·licitud de compareixença ha estat aprovada per 128 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Atesa l'aprovació d'aquesta sol·licitud de compareixença, els proposo, d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària amb la inclusió d'un nou punt corresponent a la compareixença del president, que se substanciaria tot seguit.

Es pot aprovar per assentiment, aquesta ampliació de l'ordre del dia? Sí? *(Pausa.)* Doncs la donem per modificada.

Queda, doncs, modificat l'ordre del dia en els termes que hem plantejat, i tot seguit procedirem a substanciar aquest nou punt.

Compareixença del president de la Generalitat perquè informi sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista Obrer Espanyol i l'eventual afectació a Catalunya

350-00005/15

El nou punt, doncs, és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple perquè informi sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista Obrer Espanyol i l'eventual afectació a Catalunya.

D'acord amb l'article 172 del Reglament, i atès que el Ple del Parlament ha aprovat la compareixença del president de la Generalitat per informar sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista Obrer Espanyol i l'eventual afectació a Catalunya, a continuació té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt honorable senyor president, consellers i conselleres, diputats i diputades, molt bona tarda. Comparec davant d'aquesta cambra per novena vegada aquesta legislatura; en aquesta ocasió, arran de tres peticions, de Junts per Catalunya, el PP i VOX. Finalment, la petició que s'ha substanciat és aquesta, la corresponent a Junts per Catalunya, literalment, per informar sobre els presumptes casos de corrupció vinculats al Partit Socialista Obrer Espanyol i eventual afectació a Catalunya.

Des del màxim respecte que tinc a aquesta cambra, hi ha raons i arguments –de fet, s'han expressat a les intervencions prèvies– que fan qüestionar la meua compareixença aquí avui: en primer lloc, perquè els fets que se'n sol·liciten explicacions no afecten en res el Govern de Catalunya que presideixo ni cap dels seus membres; i en segon lloc, perquè el president del Govern d'Espanya ha donat les explicacions pertinents, en data 9 de juliol passat, al Congrés dels Diputats, on sis dels vuit grups presents en aquesta cambra hi tenen representació i han pogut no només seguir el debat sinó participar-hi i fer les seves observacions.

Tot i així, la transparència, l'honestedat i el retiment de comptes són divises del meu Govern i meves a títol personal, també de les institucions de Catalunya i, per tant, no tinc cap inconvenient en donar explicacions, comparèixer i no vull que quedi cap ombra de dubte –cap ombra de dubte– sobre l'actuació del Govern de Catalunya, que és del que em correspon donar compte a aquesta cambra.

Permetin-me expressar, com a consideració prèvia a l'inici de la meua intervenció, alhora un compromís i un desig –un prec, si vostès volen. El compromís d'intentar fer per part meua un debat rigorós, respectuós i propositiu –rigorós, respectuós i propositiu– i el prec i el desig de que el debat, per part de tots els que hi prenguin part, també es mogui en aquest terreny, el del rigor, el del respecte i el de la proposta.

Anem, senyores i senyors diputats, als fets. El dijous 12 de juny, a primera hora del matí, es va fer públic un informe de la Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil que se'n desprenien comportaments inacceptables atribuïts a diferents persones, en concret, al secretari d'organització del Partit Socialista Obrer Espanyol, Santos Cerdán; inacceptables no només pels valors que defensa i pels que treballa la meua formació política, sinó que crec inacceptables per aquells valors mínims exigibles a tot servidor públic. Em vaig assabentar de la notícia de viatge a Andorra; la primera reacció va ser de sorpresa, decepció i ràbia –per aquest ordre, sorpresa, decepció i ràbia.

La segona reacció, en aquest cas protagonitzada pel secretari general del Partit Socialista Obrer Espanyol i president del Govern, va ser contundent, rotunda i ràpida –contundent, rotunda i ràpida. A poques hores de conèixer aquest informe, a la tarda mateix, el secretari general del Partit Socialista Obrer Espanyol i president del Govern: u, va demanar disculpes; dos, va oferir col·laboració –tota la col·laboració– per esclarir els fets i arribar fins al final, i tres, es va comprometre a remodelar la direcció del Partit Socialista Obrer Espanyol. Això va fer el dia 5 de juliol en el marc

d'un comitè federal del Partit Socialista Obrer Espanyol al que vaig assistir, perquè en soc membre, en representació de la delegació del PSC, on es va produir efectivament una remodelació profunda de la direcció del Partit Socialista Obrer Espanyol i on, a més a més, es van prendre mesures per reforçar el control intern de la formació política corresponent.

Amb posterioritat, el dia 9 de juliol, el president del Govern, en la seva condició de president del Govern, compareixia davant del Congrés dels Diputats –m'hi he referit fa justament una estona– donant també explicacions i amb un paquet de mesures per enfortir la lluita contra la corrupció. Com a màxim responsable del Partit Socialista de Catalunya, he aplaudit la petició de disculpes del president del Govern i secretari general del Partit Socialista Obrer Espanyol i he donat suport a les mesures que ha proposat tant en l'àmbit del Partit Socialista Obrer Espanyol com en l'àmbit del Govern. Ho reitero avui davant d'aquesta cambra. I dic també que el president del Govern i secretari general del Partit Socialista Obrer Espanyol té tot el meu suport polític i personal –polític i personal– per raons que, si vostès volen, llavors en el debat –i així m'ho requereixen– puc explicar detalladament.

Fent seguit a aquest informe de la Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil i donant curs a la corresponent instrucció judicial, hi han hagut diferents registres a diferents domicilis i s'ha requerit documentació a diferents organitzacions. Hi ha hagut persones que han prestat declaració arran d'aquests fets que s'estan investigant i hi ha hagut un ingrés a presó, del senyor Santos Cerdán. Senyores i senyors diputats, que s'arribi fins al final, que es depurin *totes* les responsabilitats. Ho faig des del respecte a la defensa que tothom té a exercir i també des del respecte a la presumpció d'innocència, però que s'arribi fins al final –fins al final–, afecti el que afecti i caigui qui caigui.

Senyores i senyors diputats, de l'informe de la Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil i de les posteriors diligències policials, no existeix cap, cap ni una vinculació amb el Govern de Catalunya ni amb cap dels seus membres, ni amb la meua persona –cap ni una–; no existeix cap indicatiu –cap ni un– que relacioni cap actuació il·legal d'aquestes persones ni amb el Govern ni amb el Partit Socialista de Catalunya, i lògicament ni jo ni ningú d'aquí en teníem cap coneixement.

Senyores i senyors diputats, aquests són els fets. Permetin-me ara que, a més d'adreçar-me a la cambra, ho faci al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. La naturalesa humana és com és, és humana, és feble. Hi ha persones honestes i honrades que amb el poder es corrompen. Lord Acton: «El poder corromp, el poder absolut corromp absolutament.» Hi ha persones que es dediquen a la política *no* amb vocació de servei públic, sinó amb vocació de servir-se d'allò públic.

Ciutadans i ciutadanes de Catalunya, senyores i senyors diputats, aquests són una minoria, són una minoria. Ho dic en base a l'experiència ja d'alguns anys dedicats al servei públic. La gran majoria, la immensa majoria de dirigents polítics i de servidors públics són gent honesta, a dreta i esquerra i a la majoria de partits polítics, siguin el meu o siguin d'altres. Parlo de regidors, parlo d'alcaldes, parlo d'alcaldesses, parlo de diputats provincials, parlo de consellers comarcals, parlo de diputats autonòmics, parlo de membres del Govern. La majoria ho són i crec que tots els que estem en aquesta cambra ho sabem, i reivindico, per tant, la noblesa del servei públic; i reivindico, per tant, la noblesa de la política, i reivindico, també –i ho faig amb convicció i convenciment–, l'honestetat i l'honradesa dels servidors públics i dels dirigents polítics. (*Aplaudiments.*)

Cal distingir l'«error» del «delicte» i l'«equivocació» de la «corrupció». Ara bé, aquests pocs són masses –aquests pocs són massa. Hi ha entorns més tolerants que d'altres amb pràctiques corruptes. Hi ha reaccions més tèbies que d'altres amb pràctiques corruptes, que són minoritàries però que existeixen, i per minoritàries que siguin, són sobrerres. Cada cas que apareix, en aquest cas, el que ha afectat la meua formació política –em podria referir a molts d'altres, vostès ho saben bé– cada cop

que un dirigent polític té una actitud com aquesta que he referit, a part d'una decepció, hem de convertir-lo en un estímul per revisar i per enfortir els controls i els mecanismes que garanteixin l'honestetat i que ens permetin supervisar que cap dels que ens dediquem al servei públic caiem en pràctiques inadequades. Per fer això, comptin amb mi. Faré alguns anuncis d'aquí una estona amb relació a aquesta qüestió que crec que poden ser útils al conjunt de la cambra i de la política catalana, i estic obert a qualsevol suggeriment que puguem tenir o que puguin tenir totes i tots vostès.

Parlem de corrupció: com estem en matèria de corrupció a Catalunya?, que és del que hem de donar compte en aquesta cambra. Senyores i senyors diputats, vostès saben que hi ha diferents rànquings, diferents rànquings internacionals que mesuren la qualitat democràtica de les diferents institucions, en aquest cas de les institucions d'autogovern de Catalunya; serveixi per a tots ells –n'hi ha diferents– l'índex europeu de qualitat de govern, que mesura la qualitat dels governs, en aquest cas, autonòmics, en aquest cas del Govern de Catalunya. Catalunya està a la banda mitjana-alta de qualitat de govern, al mateix nivell, a un nivell similar a Llombardia, Itàlia o a Brussel·les, Bèlgica. Hi ha, per tant, recorregut de millora, certament, que ens competeix a tots, al Govern una part –que l'assumirem– i el conjunt de la cambra i de la política catalana, una altra part. No estem a la cua –no estem a la cua–; estem a la banda mitjana-alta, però amb recorregut de millora.

A mi on m'agradaria que fóssim? A dalt de tot, que puguem venir un dia a aquesta cambra i dir «aquest és el rànking, Catalunya està a dalt de tot». Comptin amb mi per treballar en aquesta direcció, i per això, dos anuncis que portava preparats i un tercer que afegeixo arran de la intervenció del senyor Batet. Primer anunci, la llei de direcció pública professional a la qual avui el Govern ha donat curs perquè sigui exposada al públic. No és, estrictament parlant, una iniciativa del Govern, ni vull que vostès la vegin com una iniciativa que prové i neix del Govern de Catalunya, tot i que el Govern de Catalunya havia donat tràmit d'audiència pública. És, vostès ho saben, perquè la majoria de grups d'aquesta cambra ens comprometíem a tirar-ho endavant –també el que jo represento– en els nostres programes electorals, una iniciativa que ha estat molt treballada per la societat civil catalana, en concret per la FERA, la federació d'entitats per la reforma de l'Administració, amb un paper rellevant en aquesta federació de més de tres-cents entitats a favor de la reforma de l'Administració, de la cambra de comerç i de Cecot, el senyor Josep Santandreu i el senyor Xavier Parés; també amb presència sindical, per cert.

Bé, es tracta de professionalitzar la direcció pública, perquè els cinc-cents subdirectors generals del Govern de Catalunya i els quatre-cents directors generals –números rodons– del Govern de Catalunya tinguin un procés de nomenament, sense restar les capacitats que ha de tenir el Govern de Catalunya per poder seleccionar les millors persones i per poder prendre les decisions i garantir que la línia política que fixa el Govern, d'acord amb el mandat que ha rebut del Parlament de Catalunya pugui executar-se..., però que es pugui fer amb un procés que garanteixi que els millors, els que tenen més i millor competència, puguin ocupar aquestes places.

Tindrem ocasió de discutir-ho. Tindreu ocasió aquesta cambra de valorar si és una mesura encertada o no. El consens, pel que jo sé, de la societat civil a Catalunya diu que sí i tindrem ocasió de millorar la proposta inicial que exposem avui al públic. Primer anunci, que crec que és rellevant i que crec que va en la direcció que ens ha de permetre pujar en el rànking de mitjà-alt a més amunt.

Segon anunci, el compromís per part del Govern per aprovar aquest any la llei catalana específica per protegir alertadors que denunciïn casos de corrupció. Han de tenir totes les garanties, les màximes garanties perquè quan denunciïn, tinguin garantida la seva privacitat i els seus drets i ho puguin fer en unes condicions de màxima garantia i de màxima seguretat. Ningú ha de tenir por, dit en altres paraules, de denunciar pràctiques que consideri corruptes. I un cop denunciades, s'han d'investi-

gar. Perquè també, senyores i senyors diputats, de vegades hi han denúncies que, un cop investigades, resulten o queden en un no-res.

El tercer anunci, senyor Batet m'ha dit que el Govern es personi per esbrinar si les obres d'Adif a Sant Feliu de Llobregat han generat un perjudici a Catalunya o a les institucions catalanes. Ho estudiarem. No tinc cap inconvenient en personar el Govern de Catalunya en tots aquells casos que estigui acreditat que puguin haver generat un perjudici per a les institucions catalanes; cap inconvenient en aquest cas o en qualsevol cas que em puguin suggerir vostès, fins al final, amb tot. *(Aplaudiments.)*

Deixin-me dir també que seguim treballant per impulsar i aplicar la resta d'acords assolits a la darrera cimera anticorrupció que es va celebrar al Parlament de Catalunya el passat 28 de maig. Hi seguim treballant i seguim atents a les conclusions d'aquests treballs.

Senyores i senyors diputats, acabo ja. Màxima contundència en combatre i castigar –combatre i castigar– les pràctiques corruptes; tota la disponibilitat per reforçar els controls i els mecanismes de prevenció amb un objectiu, senyores i senyors diputats, mantenir i reforçar la confiança en les institucions, mantenir i reforçar la confiança en la noblesa de la política i mantenir i reforçar la confiança en el futur i l'esperança en el futur, cosa que alguns amb alguns plantejaments que fan i amb el to amb el que fan, sembla que vulguin justament tot el contrari. No comptin amb mi per això de re.

El president

Tot seguit intervindran els representants dels diversos grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts, tal com estableix l'article 172.3 del Reglament.

I en primer terme, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Consellers, diputats... President Illa, ja sabíem que avui començaria la seua intervenció dient-nos «és la novena vegada que compareixo en aquest hemicicle...» I permetem que li diga que ho fa com si hagués estat sempre per iniciativa pròpia i la majoria de vegades ho ha fet perquè era preceptiu, com, per exemple, retre comptes de la composició del Govern o obrir el debat de política general, o bé ho ha fet a instàncies dels grups, ja siga per un tema concret o per un debat monogràfic, com a la darrera ocasió en el cas de les infraestructures.

La seua predisposició a comparèixer per iniciativa pròpia és més aviat escassa. Fins i tot va preferir un debat monogràfic de rodalies, en què el seu Govern i la seua consellera en van sortir reprovats i amb una petició de cessament, que fer-ho d'entrada per explicar el desgavell del país quant a mobilitat ferroviària.

És una evidència que vostè governa d'esquena al Parlament, tot i tenir només quaranta-dos diputats. No ha estat capaç d'aprovar pressupostos, malgrat que va ser el seu primer compromís públic. I, per exemple, ha perdut o s'ha vist obligat a retirar tres decrets llei per no fer el que s'espera d'un govern, que és acordar, negociar, escoltar, explicar, compartir amb els grups parlamentaris i amb els sectors afectats en cada cas. En el darrer decret, el de resiliència energètica, ens vam oferir des de Junts, per carta, per treballar amb vostè un nou text, però no va voler reconèixer l'error i va haver de fer enrere quan els seus socis li van tornar a fallar.

En el cas que ens ocupa, la seua compareixença d'avui arriba massa tard. Ja li hem dit, fa setmanes que vostè hauria hagut de comparèixer al Parlament per donar explicacions. Atenció, tots els grups, perquè diré el motiu pel qual nosaltres hem demanat aquesta compareixença, que és per l'eventual afectació a Catalunya dels presumptes casos de corrupció que afecten el seu partit; per tant, d'espanyolització res. I ho ha acabat fent, com li hem dit abans, forçat per Junts, quan hauria d'haver estat per iniciativa pròpia. Un cop més, nosaltres hem hagut de prendre la iniciativa davant de la seua inacció i del seu silenci.

I s'ha equivocat, president, i el primer que hauria de fer és poder-ho reconèixer, perquè l'informe de la Guàrdia Civil que va assenyalar l'aleshores secretari d'organització del PSOE, Santos Cerdán, per cobrar comissions il·legals per l'adjudicació d'una obra pública és del 12 de juny, com vostè mateix ha dit. I davant la seua falta de reacció, sis dies després, en la primera sessió de control posterior a aquest escàndol, li vam demanar i vam registrar la sol·licitud de la seua compareixença. Per tant, ha passat un mes i mig de l'esclat del cas Cerdán i més d'un mes des de la nostra petició de compareixença, i vostè no ha comparegut fins avui. No ho ha evitat sol; ho ha fet amb la complicitat dels seus socis d'investidura i, com veiem cada dia, també amb els seus socis de legislatura: amb els Comuns i amb Esquerra, ha aconseguit posposar-ho Ple rere Ple fins ara, quan ja no ha tingut més remei, en l'últim Ple del període de sessions, a finals de juliol, per si de cas pot passar desapercebut.

I entremig, president, vostè va mantenir una reunió amb Pedro Sánchez. Per anar a La Moncloa, president, vostè sempre té temps. Ho fa de pressa i corrents. Predisposició total i absoluta. En canvi, venir a comparèixer al Parlament ja és una altra cosa, sempre busca excuses i hi acudeix arrossegant els peus. Una reunió, per cert, que no va ser anunciada prèviament i que el va obligar a suspendre la seua agenda com a president de la Generalitat. I a hores d'ara encara no sabem de què va anar a parlar amb Pedro Sánchez a La Moncloa mentre la Guàrdia Civil entrava a la seu del PSOE, al carrer Ferraz.

La Generalitat i La Moncloa van emmarcar aquesta reunió dins la normalitat, però la normalitat no és ser convocat d'urgència, haver de suspendre l'agenda i no comunicar res posteriorment. Perquè, president, quatre hores de reunió per parlar de la gigafactoria d'intel·ligència artificial a Móra la Nova no té ni solta ni volta ni cap credibilitat, per molt bona notícia que puga ser per al sud del país si es materialitza aquesta candidatura. Com a mínim, no ens enganye, si hagués estat per això, vostè, conjuntament amb el president Sánchez, hauria sortit a explicar-ho, perquè ja sabem que són experts en propaganda, en generar titulars i en fer grans anuncis.

Per tant, de tanta urgència i de tanta opacitat només es pot deduir que va anar a La Moncloa per abordar la greu crisi que pateix el Partit Socialista. I això demostra que vostè està més preocupat pel partit que pel país. I aquesta actitud és francament reprovable. El president de la Generalitat no ha de centrar-se a resoldre els problemes de corrupció del PSOE; ha de resoldre els problemes dels catalans. I n'hi ha molts, massa. Per exemple, avui amb els docents i la nefasta gestió de les adjudicacions.

Si vostè va a La Moncloa, no hi ha d'anar per intentar veure com pot salvar el PSOE del naufragi, hi ha d'anar a defensar els interessos dels catalans; hi ha d'anar a aixecar la veu quan el Govern espanyol només executa la meitat de les inversions a Catalunya, quan, en canvi, a Madrid hi inverteix més del doble; hi ha d'anar a reclamar la fi del dèficit fiscal, amb 22.000 milions d'euros que marxen a Madrid cada any i no tornen i que perjudiquen greument els serveis públics, les oportunitats de la nostra gent i la competitivitat de les nostres empreses; hi ha d'anar per exigir el concert econòmic; hi ha d'anar a exigir el traspàs de trens, carreteres i aeroports, perquè, com vam veure la setmana passada, tenim el país col·lapsat per terra, mar i aire per culpa de la desinversió premeditada de l'Estat espanyol a Catalunya. Aquesta, president, és la seua obligació. Vostè ha de fer de president de la Generalitat i no de primer secretari del PSC.

I m'ha de permetre un parèntesi, perquè aquí al Parlament, sobre els casos de corrupció del PSOE, vostè va dir en sessió de control al nostre president de grup, i cito literalment: «El meu partit és el PSC i no té cap finançament irregular.» President, vostè ha estat ministre del Govern del PSOE, vostè participa en el Comitè Federal del PSOE, Jordi Hereu és ministre del PSC al Govern del PSOE, Montse Mínguez, del PSC, és la nova portaveu del PSOE, i des de fa molts anys, ja ni ho recordem, els diputats del PSC no han trencat mai la disciplina de vot amb el PSOE a les Corts Generals espanyoles, ni tan sols quan s'han posat en risc inversions impor-

tantíssimes per a Catalunya. (*Aplaudiments*.) Fixi's si són el mateix partit que vostès no tenen ni grup propi a Madrid. Pot posar les excuses que vulga, però aquesta, president, no. Aquest gripau, que el PSC i el PSOE no és el mateix, no se l'empassa ningú.

Dit això, sobre els presumptes casos de corrupció dels socialistes, també l'hi hem dit abans, nosaltres no contribuïm a fomentar l'espectacle que fa algunes setmanes alguns volen traslladar des del Congrés dels Diputats al Parlament de Catalunya, perquè la batalla entre les dretes i les esquerres espanyoles no és la nostra. No hi jugaran, no ens hi trobaran. La nostra batalla és *sempre* Catalunya. Actuarem sense estridències i amb el respecte que mereixen les institucions d'aquest país, hi haja qui hi haja al capdavant.

Però si que ens ocupen i ens preocupen les derivades que aquest cas pot tenir a Catalunya i per això volem que no defuja de les nostres peticions. La primera, que està directament vinculada amb vostè, perquè ha estat ministre del Govern espanyol sota sospita d'adjudicació irregular de contractes públics i de comissions de cobrament de comissions il·legals, i, per això, president, li reiterem que volem garanties que vostè no en tenia cap coneixement i, evidentment, que no hi va tenir cap mena d'implicació, ni per activa ni per passiva. Ens ha de garantir que no apareixerà en cap cas en la instrucció judicial ni en cap peça separada ni en cap nova causa. Ha de ser clar en tot això i ha de ser transparent i sincer, perquè si el seu nom aparegués en algun moment en alguna d'aquestes causes, el país es trobaria davant d'un escàndol de primer ordre.

I la segona afectació fa referència al nostre país, amb l'adjudicació d'unes obres d'Adif a Sant Feliu de Llobregat, el president del nostre grup parlamentari ja li ha demanat que facen d'acusació particular. Vostè ens ha contestat, ens ha dit que ho estudiaran, però nosaltres el que volem és que ho faci. Només per això ja ha valgut la pena aquest debat al Parlament, perquè si vostè hagués tingut la iniciativa no hagués calgut que nosaltres, des de l'oposició, li haguéssim demanat precisament això (*aplaudiments*), que es persone com a Generalitat de Catalunya davant d'un cas com aquest. Parlem d'una obra pública i per això considerem que el Govern no es pot quedar de braços creuats, ha de tenir una acció determinada i contundent i exemplar, i esperem que així siga.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, hem escoltat amb atenció les seves explicacions i li he de dir que alguna de les seves consideracions les podem compartir. De fet, les compartim, però cal anar més enllà, més al fons de la qüestió. M'explicaré: els fets coneguts les darreres setmanes que afecten el Partit Socialista Obrer Espanyol són molt greus –ja s'ha dit–, com ho és sempre qualsevol cas de corrupció com el que hem vist les darreres hores i que fa referència al Partit Popular. La corrupció, president, és una xacra que compromet el bon funcionament de qualsevol sistema polític, que debilita la confiança de la ciutadania en les seves institucions i que posa en risc, doncs, la mateixa democràcia.

Per això, és imperatiu fer un debat profund i valent i no caure en la picabaralla partidista, perquè un debat pobre i embrutit només tindrà com a guanyadors el populisme, l'antipolítica i el feixisme. Per això, el nostre posicionament no abonarà o intentarà no abonar l'«i tu més», perquè nosaltres volem anar a l'arrel del problema. I aquesta hauria de ser la màxima de totes les forces democràtiques d'aquesta cambrà avui.

L'extrema dreta voldrà incendiar el debat insultant i amb propostes populistes que no aturaran la corrupció, perquè ells en són els màxims exponents, com la histò-

ria ha demostrat. Feixisme és corrupció per definició. I no permetrem, doncs, que se surtin amb la seva estratègia destructiva. Però el primer pas, president, per aconseguir-ho i per evitar-ho és exigir coherència i contundència en l'assumpció de responsabilitats, compromís d'honestedat, diligència en l'esclariment dels fets i el seu perímetre i profunditat en les mesures en la lluita contra la corrupció. Exigir-ho, president, però fer-ho realitat, evidentment. Aquest hauria de ser, doncs, l'objectiu d'aquest debat d'avui.

Però no ens podem quedar amb la condemna només dels fets coneguts els darrers dies, cal també posar el focus en el marc polític i institucional que ha facilitat aquests casos, en el context històric que els ha permès i en la necessitat de superar-los si volen esgotar la legislatura; les legislatures.

La corrupció ens repugna i erosiona la confiança de la ciutadania en les institucions, hem dit. A més, quan és constant i sistemàtica, es converteix en un perill de primera magnitud, en un atac frontal a la democràcia. Per això, president, els demòcrates hem de ser els més contundents en la lluita contra la corrupció, perquè en els dies que corren defensar la democràcia és lluitar sense treva contra la corrupció.

És cert, president, vostè ho ha fet, que cal distingir aquells casos que responen a una actuació individual o d'un nombre reduït de persones que aprofiten els seus càrrecs per robar d'aquells on existeix una estructura delictiva organitzada per desviar diners cap a organitzacions, col·lectius o partits polítics. Però tots sabem que avui una persona sola no pot posar la mà a la caixa d'una administració i que cal la participació, per acció o per omissió, de molta altra gent, de dins i de fora l'Administració. Voler circumscriure els casos que hem conegut darrerament a l'actuació de tres o quatre persones exclusivament és molt poc creïble, i aquest és el tema que preocupa i no deixa dormir alguns. Fins on pot arribar la trama corrupta dels Cerdán, Ábalos i ara Montoro?

Volent parlar de corrupció? Parlem-ne, de tota, però abans –i em faig meves les seves paraules– voldria posar en valor que la immensa majoria dels milers de càrrecs públics del nostre país, electes i funcionaris, són persones honestes i no són corruptes. Per això, president, resulta imprescindible tallar d'arrel els casos de males praxis, els tràfics d'influències, la desviació de fons, la manipulació de concursos. Però, per fer-ho, cal que els que ens dediquem a la cosa pública no acceptem mai ni justifiquem de cap manera comportaments d'aquest tipus, els faci qui els faci, per molt propers a nosaltres que puguin arribar a ser.

En temps com els actuals, on l'individualisme, el populisme i l'antipolítica imperen, renunciar als principis del servei i la vocació públiques és obrir camí a alternatives antidemocràtiques, retrògrades i discriminadores. Davant de la corrupció, president, només ens queda la contundència i l'honestedat, denunciar, aïllar i exigir responsabilitats; en definitiva, fer net i emprendre les mesures que facin falta per evitar casos futurs, amb valentia, president, amb tota la valentia.

Des d'Esquerra ho tenim molt clar, i exigim aquesta contundència i honestedat a tothom, la mateixa que ens exigim a nosaltres mateixos: tolerància zero amb la corrupció; perquè, per molt que ho han intentat, a casa nostra no han trobat mai cap cas.

President, avui compareix per parlar d'uns casos de corrupció que afecten el Govern de l'Estat, del qual vostè formava part i del qual el PSC era i és membre. I la pregunta que ens fem, que es fa la ciutadania és: pot garantir-nos que aquests casos no l'afectaran a vostè, el seu Govern o el PSC? Tots esperaríem, desitjaríem una resposta afirmativa, però ni vostè pot donar-la de manera taxativa, i ho sap. Per tant, li plantejo una altra pregunta, que aquesta sí que hauria de poder respondre-la amb claredat: què farà si algun dels seus surt esquitxat? Volem una resposta contundent. Volem tenir la seva paraula que emprendre decisions clares i nítides si això passa, caigui qui caigui.

Les mesures que ha proposat, president, poden ser interessants –no totes; ja en parlarem, en tindrem l'oportunitat. Les estudiarem amb deteniment i li donarem una

resposta. Però un parell d'avertiments: en cap cas aquestes mesures poden laminar les competències de la Generalitat, com acostuma a passar sempre. Acceleri d'una vegada la llei d'alertadors, que no estava ni en el seu pla legislatiu, i blindi l'Oficina Antifrau de Catalunya.

I, per tal que aquestes mesures no serveixin només per ampliar el llistat de bones voluntats, afrontem de manera clara i d'una vegada per totes l'arrel del problema. A l'Estat espanyol la corrupció és inherent al sistema institucional, hi ha una normalització alarmant d'aquesta corrupció. El règim del 78, el bipartidisme, o com vostès vulguin dir-li al sistema sorgit d'una transició inacabada, ha facilitat i facilita l'actuació sense escrúpols dels qui s'aprofiten dels càrrecs, dins i fora de les administracions, per robar i enriquir-se.

President, les dades parlen per si mateixes. D'una banda, veiem que reiteradament partits condemnats per corrupció segueixen governant o guanyant eleccions. I de l'altra, aquesta perpetuïtat al poder ens explica la mala posició de l'Estat espanyol en percepció sobre la corrupció: el 2025, la pitjor dada en trenta anys, el quaranta-sisè estat de cent vuitanta, el setzè de la Unió Europea, i es situa dins de les anomenades «democràcies defectuoses» segons Transparència Internacional.

Podem posar infinitat d'exemples, des de la Gürtel a la Kitchen, passant pel Fillela, Nóos, els ERE, Pretòria, Mercuri, el tres per cent, i ara Cerdán o Montoro. Però no cal anar tan al detall. Només cal recordar que l'excap de l'Estat, al que la Constitució, per cert, protegeix de manera absoluta i absolutista, està fugit i amagat malgrat que gaudeix d'una impunitat total davant de la justícia espanyola. Això és el sistema. Com són del sistema els expresidents del Gobierno que donen lliçons de moral i influeixen en l'agenda pública quan un té vuit ministres imputats i l'altre, les mans tacades de calç viva; quan un va acompanyar el seu ministre de l'Interior per entrar a la presó i l'altre el va indultar; quan tots dos tenen companys de gabinet i de direccions del partit condemnats per corrupció.

Aquesta corrupció és inherent al sistema, perquè –cal recordar-ho– no hi ha corruptes sense corruptors. Els noms són els de sempre, són els mateixos que sempre estan al costat dels polítics –algunes constructores, algunes consultores, determinats lobbys empresarials– i són els mateixos que aconsegueixen, encara ara, tombar impostos per gravar beneficis de les energètiques o que les administracions públiques, també la catalana, retirin litigis que els podrien perjudicar. Són els de les portes giratòries, que engreixen les prebendes, els que coincideixen a la llotja del Bernabéu un dia de clàssic. Perquè a ningú li estranya que amos de mitjans de comunicació comparteixin complicitats i espais esportius amb polítics, grans empresaris i militars? Després, aquestes mateixes empreses que han participat en escàndols de corrupció segueixen optant i guanyant concursos, concessions i, fins i tot, reconstruint zones devastades.

I no només parlem de les constructores. El cas Montoro ha posat en relleu de nou com els sectors regulats, com les empreses que depenen del BOE són part d'aquest sistema, d'aquest entramat corrupte. S'han d'adoptar, president, mesures contundents i una reforma del sistema institucional, perquè la corrupció va més enllà de les obres públiques i dels dos grans partits estatals: abraça sectors regulats que abans eren públics i es van privatitzar i implica també partits que han dominat durant anys els governs autonòmics. I la corrupció va més enllà també d'embutxacar-se directament els diners; també és corrupció l'abús de poder per col·locar amics, per facilitar negocis, per pressionar i fer xantatge amb els instruments de l'Estat, ja siguin policies patriòtiques, UCOs, o amb l'Agència Estatal de l'Administració Tributària. Corrupció també és la guerra bruta, i gairebé sempre una i l'altra comparteixen protagonistes. Nosaltres sabem què són aquestes pràctiques, les hem patides en primera persona. A nosaltres ens han investigat il·legalment, ens han acusat falsament i han provat de lligar-nos amb la corrupció. Però han fracassat, malgrat que alguns ens

vulguin posar a la presó per haver permès que la ciutadania s'expressés democràticament, relacionant referèndum amb corrupció.

President, vostès diuen que ara estan patint algunes d'aquestes pràctiques; fins i tot alguns intenten salvar la seva actuació parlant de guerra bruta. Miri, no sé què hi ha de cert. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Només li diré, per acabar, president –un minut–, que, si pateixen o se senten amenaçats, siguin valents i desemmascarin a qui fan aquestes pràctiques, emprenguin mesures de fons per canviar el sistema i no es quedin a mitges, perquè, si no ho fan, no aconseguiran acabar amb la corrupció. I, si vol, l'hi dic d'una altra manera: només si aconsegueixen aturar aquesta sagnia proposant canvis de fons i fent assumir responsabilitats, podran veure avançar la seva legislatura, aquí i allà. Cal que ho tinguin present.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. La corrupción es, sin lugar a dudas, el peor virus de la política. La corrupción es el más grave cáncer de la democracia. La corrupción estructural ha condenado a la miseria naciones llenas de talento y recursos naturales en Hispanoamérica. La corrupción casi se lleva por delante la democracia en Italia con Tangentopoli. La corrupción ha destruido la carrera política de personas que parecían destinadas a la gloria, y todo ello por la avaricia, siempre la maldita avaricia, aquella que, como recordaba Séneca, instauró la pobreza, porque, al quererlo todo, lo perdió absolutamente todo.

La avaricia anida en lo más siniestro del alma humana, y por ello no conoce ni siglas ni ideologías, y, precisamente por ello también, la avaricia y su consecuencia de corrupción son nuestros principales enemigos, de todos nosotros, de los políticos. Porque la corrupción destruye la confianza de la sociedad en la política y en los políticos, nos convierte en el colectivo peor valorado entre nuestra sociedad y tapa algo indiscutible que se ha comentado aquí, y es que la mayoría de los aquí presentes nos dedicamos a la política por vocación, por la pasión en la defensa de nuestras ideas, principios y valores y con el sincero deseo de dejar nuestra sociedad un poquito mejor de lo que la recibimos.

Suele afirmarse erróneamente que la corrupción no penaliza en las urnas. Por supuesto que penaliza, como debe ser: la corrupción aceleró el final del felipismo; la corrupción mandó a la oposición al aparentemente invencible PSOE andaluz; la corrupción está detrás de la desaparición de las siglas Convergència i Unió, y, sí, efectivamente, mi partido fue severamente castigado en las urnas por la corrupción, pasando en 2015 de 185 a 123 diputados, nada menos, por la acumulación de escándalos de corrupción de una época concreta de gobierno, algunos de los cuales, por cierto, todavía colean, como se está demostrando estos días.

Digo esto, señor Illa, porque de nada le servirá con nosotros el ventilador, efectivamente, del «y tú más», porque no tengo ningún inconveniente en citar aquí la corrupción de mi partido cuando esta se produce, y, por lo tanto, que cada palo aguante su vela. Pero en el caso Koldo, señor Illa, es su palo y es su vela, no la mía. (*Aplaudiments.*)

A día de hoy, nadie le ha imputado ningún delito, efectivamente, pero usted no es un afiliado más que pasaba por ahí: usted es pieza estratégica y angular del sanchismo; menos faltón, efectivamente, pero sanchismo puro y duro. No se puede entender el sanchismo sin usted ni a usted sin el sanchismo. A día de hoy, efectivamente, nadie le ha imputado ningún delito, pero es indiscutible que sí se le puede imputar responsabilidad política *in vigilando*: usted permitió que Koldo, Ábalos y compañía

entraran hasta la cocina del ministerio que usted dirigía y se hicieran con el control de las contrataciones.

Y no nos vengan ahora con la milonga de que les han decepcionado y no lo esperaban. «¡Oh, sorpresa!», ha dicho hoy. No hace falta ser el tipo más perspicaz del planeta para comprobar, solo con oírles hablar, que Koldo, Ábalos y Cerdán no eran tres jóvenes universitarios, idealistas e ingenuos que se afiliaron al PSOE emocionados por la justicia social de Olof Palme. No, no, no, no, no. Las reminiscencias torrentianas de semejante banda se veían a la legua, por el amor de Dios. No nos vengan ahora con que les engañaron y están muy tristes, porque no cuela –no cuela. La definición más precisa que se puede hacer de todo ese grupo –y basta con ver su comportamiento, modales e inquietudes– es que se trata de gente muy chunga. Eso lo sabía todo el mundo, era evidente, pero, como eran los amigos del jefe, usted le dio barra libre para entrar y campar a sus anchas en su ministerio. Eso a día de hoy es indiscutible, con imputación de delito o sin ella.

Su decisión de prohibir comprar mascarillas a las comunidades autónomas –sorprendente en un supuesto federalista– fue el socavón a través del cual se metieron Koldo, la Chili y compañía hasta la cocina. Y, por su incompetencia, omisión u obediencia ciega al jefe, usted lo permitió, y eso es también, a día de hoy, indiscutible.

A usted, efectivamente, nadie le ha imputado ningún delito a día de hoy, pero, tras el informe de la UCO, sí podemos afirmar categóricamente y con respeto a las personas que sí es políticamente responsable del escándalo de millones de mascarillas defectuosas y sin homologar. Sí, políticamente responsable; eso, hoy lo sabemos a raíz de los informes de la UCO.

Usted reconoció en el Senado haberse entrevistado con Koldo en alguna ocasión para hablar de todo esto. Su jefe de gabinete fue más preciso y se refirió a dos reuniones y una comida. ¿Qué cargo tenía Koldo para que hablaran usted y él de este tipo de cuestiones de compra de material sanitario? ¿De verdad no le sonroja ni un poquito este asunto? El Gobierno del que usted formaba parte autorizó a Koldo, Ábalos y compañía a organizar UTEs con grandes empresas cuando no tenían ningún tipo de certificación de solvencia. ¿De verdad no le sonroja ni un poquito haber permitido, ni que fuera por omisión, semejante vergüenza?

En definitiva, señor Salvador Illa, a usted nadie le ha imputado a día de hoy ningún delito y, por lo tanto, no es usted penalmente responsable, pero, insisto, sí lo es políticamente, mucho más de lo que está dispuesto a admitir hoy aquí. Que cada palo aguante su vela, pero en el caso Koldo se trata de su palo y de su vela, no de la mía.

Muchísimas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Hoy, señor Illa, comparece, como le han dicho algunos portavoces, tarde, a regañadientes y, evidentemente, sin dar ninguna explicación; yo creo que a la vista está que en su breve intervención no ha hecho alusión absolutamente a nada por lo que se le llamaba hoy. Pero la conclusión es evidente: yo creo que hoy se ha demostrado una vez más que el PSC, su partido, lejos de combatir la corrupción –en lo que usted permanentemente insiste–, de alguna manera no solo la hereda, sino que la ampara y la protege. Podríamos detenernos en el numeroso listado de casos de corrupción que afectan a su partido, sí, el Partido Socialista, porque yo creo que también ha quedado muy claro que eso de que usted no forma parte del Partido Socialista no se lo creen ni los suyos. Podríamos hablar del caso Filesa, del caso Guerra, del caso SEAT, del caso AVE, del caso Roldán, del caso ERE de Andalucía, de los casos Faffe y Mercasevilla, del caso Antonio Rodríguez, de Inipro, del caso Innova, del caso Mercurio, del caso del Consell Esportiu de l'Hospitalet. Es decir,

podríamos estar toda la tarde hablando sobre casos de corrupción y seguramente los que tienen un poco más de edad que la mía recordarán que esto se quedaría corto al lado de las *Páginas Amarillas*, comparado con los folios y folios de investigación y de corrupción de todas las tramas del Partido Socialista. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero es verdad que no es exclusivo del Partido Socialista. Es una realidad y seguramente todos los catalanes que nos ven hoy en casa están hartos; están rabiosos; están, como dije el otro día, hasta las narices de unos políticos que los ven ahí sentados entre moquetas rojas chapoteando en el «y tú más», en el «quién robó», cuándo y qué nombres robaron. Es decir, peleándose entre ladrones de guante azul o guante rojo. Los catalanes están hartos de ver como cuando no es un caso de un gobierno del Partido Socialista es un caso del Partido Popular.

Pero lo que nos concierne hoy aquí es que el señor Illa explique –como usted ha dicho: con transparencia, con serenidad y con honestidad– todo lo que hay en torno a los informes de la UCO. Porque es evidente que en el informe de la UCO salen conversaciones entre el señor Santos Cerdán y el señor Koldo, y dicen literalmente «Salvador Illa habla muchísimo con el Chili y lo hace a través de Signal», una aplicación de mensajería cifrada. Esto lo dice el informe de la UCO. Y yo le hago tres preguntas. ¿Quién es el señor Chili, señor Illa, o la señora Chili? ¿Cuál es su relación con el Chili? Y ¿por qué se comunicaba con tanta frecuencia –como sale en el informe de la UCO– y qué relación tenía con él? Y ¿por qué su nombre aparece asociado a una trama de poder y favores? Tres sencillas preguntas que estoy convencido de que los catalanes merecen conocer la respuesta.

Porque es sencillo, solo hay dos salidas. O usted frecuentaba, mediante la mensajería cifrada, con alguien que no era el Chili pero que algunos se referían a él como el Chili. O dos, usted sabe perfectamente quién es el Chili, hablaba frecuentemente con este señor o señora y miente cuando dijo en sesión parlamentaria que no tiene ni puñetera idea de su identidad. En cualquier caso, señor Illa, lo que está claro es que el Chili de Schrödinger, es decir, aquel con quien usted seguramente habla constantemente pero que a la vez no existe o no conoce, eso es absolutamente imposible.

Algunos han hablado también de una tal Xiaojuan Li. Eso sale también en las conversaciones, se revela que es una mujer que tenía hasta dos sociedades extranjeras, unas sociedades que fueron las que se llevaron el pelotazo de cuando usted era ministro de Sanidad en el Gobierno de Pedro Sánchez. Por cierto, unos pelotazos en torno a los 360 millones de euros. Por cierto, en mascarillas defectuosas; unas mascarillas defectuosas que en su día costaron 3,5 euros por mascarilla, precio que después costaba una caja entera para los españoles, que en aquel momento ustedes les decidieron encerrar, y arruinaron a muchos de ellos, pequeños y medianos empresarios. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero, claro, es que esas mascarillas que usted asignó a las empresas de la tal Xiaojuan Li resulta que eran defectuosas y que, a día de hoy, en el Ministerio de Sanidad, hay 97 millones de mascarillas caducadas compradas con el dinero de todos los españoles. Es otra pregunta que nos gustaría saber por qué y por qué usted no ha dicho nada al respecto.

En cualquier caso, las empresas de esta señora, parece ser que, cuando saltó todo, ¡fuuu!, se esfumaron. Es decir, esta mujer desapareció de la administración de las sociedades, desaparece la famosa Xiaojuan Li y parece ser que su paradero es desconocido y está en búsqueda y captura. Inquieta. Y le pregunto: explíquenos quién era esta tal Xiaojuan Li, por qué se le adjudicó desde el Ministerio de Sanidad esas mascarillas y por qué, de repente, por obra de magia, desaparece esta mujer.

Y yo le quiero recordar que usted fue informado, porque también ha sido la información revelada por un tal –que, seguro que lo conoce– señor Jiménez Palacios, el exdirector de Ingesa, que declaró literalmente ante el juez que informaba hasta dos veces al día al señor Illa sobre las adjudicaciones. Luego, me adelanto para que

luego no me diga que usted no sabía a quién se adjudicaban, o cuándo o de qué manera los contratos de las mascarillas. (*Alguns aplaudiments.*)

Podíamos entrar, si hablamos de corrupción del Partido Socialista y de la trama a la que, por desgracia, tenemos que asistir a diario en los periódicos y noticias, a comentar el episodio del señor Ábalos y del señor Cerdán, pero yo le reconozco que me supera. Me supera porque es tan dantesco todo, es tan lamentable, sobre todo viendo cómo están los españoles de a pie, que no llegan muchos a final de mes, que están permanentemente asaltados por los delincuentes que ustedes importan con sus políticas migratorias; medianos y pequeños empresarios que están sometidos a su saqueo fiscal..., tener que hablar de semejantes personajes realmente me cuesta.

Pero he de reconocerle que tengo en la memoria, como seguramente muchos catalanes, la famosa imagen del evento de la rosa, que celebra tan entusiastamente el Partido Socialista, donde el señor Santos Cerdán –¿verdad?– y usted se dedicaron unas cariñosas palabras. ¿Se acuerda, señor Illa? «Gracias, Santos. No eres el presidente, pero te queremos muchísimo y eres muy bienvenido, Santos. Siempre has sido bienvenido y siempre lo serás, aquí en Cataluña». Y qué bonito, ¿verdad?, cuando el señor Cerdán le decía «en Cataluña tenéis una suerte enorme teniendo a Salvador Illa como primer secretario».

Pues bien, yo entiendo que usted se quiera desmarcar del señor Cerdán, que se quiera desmarcar del señor Ábalos, pero eran sus jefes, uno de ellos compartía consejos de ministro con usted. Luego, es evidente –es evidente– que usted no puede marcar distancia ni con el señor Ábalos, ni con el señor Koldo, ni con el señor Cerdán. Porque lo que es evidente es que el Partido Socialista y el PSOE son absolutamente lo mismo. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero de esa trama podríamos también tirar una derivada hacia Cataluña, y alguien lo ha comentado con anterioridad. Es decir, en esa trama, en esos informes de la UCO, hay algo que ha pasado un poco por encima de este debate. Oiga, hay correos literales donde hacía referencia a unas obras del soterramiento de las vías del tren de Sant Feliu de Llobregat; obras, por cierto, adjudicadas por Adif a Acciona por un valor por encima de los 50 millones, que luego acabaron siendo por encima de los 62, donde –donde–, según el informe de la UCO –insisto: según el informe de la UCO–, se decía claramente que estaba muy molesto porque Ábalos no había recibido las mordidas necesarias.

Pero es que no solo sale la trama de Sant Feliu de Llobregat, con la posible desviación de dinero, sino que también se habla de la playa de Blanes, algo que nadie ha citado por aquí. Una adecuación de la playa de Blanes en los cuales hay un correo electrónico, que revela la UCO también, que dice literalmente: «Te envío dos documentos de parte de Salvador Illa. Es el municipio más importante que gobernamos en esta provincia». Es decir, que usted mediaba, solicitaba, que los ministerios destinaran dinero para municipios donde ustedes gobernaban.

Es decir, que estamos ante una doble forma de corrupción. La primera es la corrupción personal que se ha descrito en este debate y es absolutamente abominable, rechazable y que espero que caiga todo el peso de la ley sobre los responsables de haber metido la mano en la caja. Pero yo hoy me quiero centrar en una corrupción que es tan o más grave que la primera, que es la corrupción que se desprende de estos correos electrónicos. Es decir, la forma de corrupción en las que no solo buscan robar dinero, sino lo que es para mí peor, que es votos y poder. Es decir, que solo hay favores para aquellos donde yo gobierno, pero a los municipios de al lado que les den. Esa es la política que luego ustedes disfrazan de política social. (*Aplaudiments.*) Muy socialista, evidentemente.

Pero claramente lo que demuestra son las prioridades, las prioridades del Gobierno, que no las marcan ni la necesidad de los vecinos, ni la justicia, ni el bien común, sino el cálculo electoral. La muestra está en que esas obras cayeron por intercesión del señor Illa en municipios donde, parece ser, interesaban más que en otros.

Es decir, su lógica clientelar, donde los ciudadanos no son iguales ante la ley ni mucho menos ante la Administración.

Podría extenderme, evidentemente, si queremos hablar de corrupción, de como, en definitiva, todos ustedes son lo mismo. Porque podríamos hablar de casos de corrupción de la extinta *Convergència i Unió* –que luego cambiaron de nombre para ser *Junts*–, de casos del PSC, del PP, de Esquerra.

En definitiva, podríamos estar toda la tarde hablando de eso, pero les he dicho que no, porque los catalanes están viendo con desazón como, aparte de hablar de Koldos, Ábalos y Cerdanes, también han visto como el Gobierno de la Generalitat se ha visto en medio de tramas cuando menos sospechosas, y están muchas de ellas siendo sujeto de investigación, sobre el Departamento de Derechos Sociales y esos más de 177 millones de euros en prestaciones sociales indebidas. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Eso también es corrupción. También es corrupción lo que está investigando sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, referente a TV3 y a Catalunya Ràdio. Eso también es corrupción.

Y, por supuesto, lo que es corrupción –y con ello termino, presidente– es no destinar el dinero de los catalanes a mejorar su día a día. Lo que es corrupción es que ustedes destinen el dinero de los catalanes a pagar pisos de inmigrantes ilegales mientras hay catalanes que están a la cola de las listas de ayudas sociales. (*Aplaudiments.*) Lo que es corrupción es que ustedes sigan destinando ayudas como por ejemplo..., acaban de aprobar más de 9 millones de euros al Gobierno de Marruecos...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...mientras hay catalanes que aún están esperando a ser operados en hospitales, a cambiarse una prótesis de rodilla o una prótesis de cadera.

Y lo que es corrupción es que hoy estemos hablando de la corrupción que rodea a su Partido Socialista...

El president

Acabi, senyor diputat.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...y no estemos hablando de la grave crisis migratoria o de la invasión de inmigración ilegal que ustedes están promoviendo. Eso sí que es corrupción y es la que afecta en primer lugar a los catalanes.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Ho deia al principi, crec que, evidentment, en un debat d'aquestes característiques la resposta no pot ser «i tu més». No pot ser, en tot cas, una partida de ping-pong, mentre que la corrupció va entre el carrer Génova i el carrer Ferraz o del carrer Ferraz al carrer Génova. I els hi deia abans, és a dir, nosaltres ho defensarem on calgui, és a dir, la corrupció zero existeix. Nosaltres som un partit que, humilment, amb els seus resultats electorals, ha governat molts ajuntaments –tinc aquí també l'excalde del Prat– durant pràcticament quaranta-cinc anys. Hem governat també la meua tradició política al Govern de la Generalitat i estem al Govern de l'Estat i no tenim cap cas de corrupció.

I és evident que cal donar resposta al que està passant perquè tots veiem l'estratègia que té, en aquest cas, l'extrema dreta per intentar desmuntar la democràcia i intentar capturar vots a partir de la desfeta d'aquesta democràcia. Per cert, una extrema dreta, VOX, que temps al temps, ja els hi dic jo, ja els hi explicaran lo que és la

corrupció, perquè vostès van a les eleccions dopats; van dopats, en aquest cas, amb diners de bancs hongaresos; en aquest cas, bàsicament del seu aliat Orbán. I això, tard o d'hora, ja els hi arribarà, perquè vostès, òbviament, no són millors que el Partit Popular; ja els hi dic. Però, evidentment, davant del rebuig que tenen els ciutadans i ciutadanes calen respostes.

Simplement vull fer una reflexió a Junts. No sé què aportarà aquest debat, però no deixa de ser sorprenent, si m'ho permeten, que exigeixin més al president de la Generalitat que al president del Govern. Ho dic per un partit que teòricament és català, que és catalanista o independentista. Sí que és sorprenent. Suposo que tots sabem per què, però, en tot cas, no deixa de ser sorprenent que siguin més exigents avui aquí que no el que ho van estar al Congrés de Diputats i Diputades.

En tot cas, com deia el senyor Alejandro Fernández, *que cada palo aguante su vela*. Però és evident que estem davant d'un cas greu –d'un cas greu– i ho és el cas Koldo, el cas Cerdán i el cas Acciona, que sembla que ens costa dir-ho, que hi ha el cas Acciona, perquè evidentment el senyor Cerdán té molta responsabilitat, però les empreses, ai las!, empreses amb les quals alguns de vostès treballen habitualment i, en tot cas, fins i tot les ajuden –ja hi tornarem– també són responsables d'aquesta corrupció.

I mirin, nosaltres ho hem dit per activa i per passiva: cal transparència, exigir responsabilitats, caigui qui caigui, i arribar fins al final. I, evidentment, també els hi dic, és a dir, la pilota està a la seva teulada; seva és la responsabilitat que la legislatura a nivell de l'Estat tingui recorregut. I és responsabilitat del Partit Socialista, en primer lloc, que les mesures que va anunciar el president Sánchez –moltes proposades pel nostre grup al Congrés– es concretin; no valen només anuncis. I després que també la legislatura valgui la pena; llavors, això vol dir mesures socials, i això, sobretot, vol dir atiar el principal problema que té el país, que és la crisi de l'habitatge. I no valen excuses.

Vostès tenen millor relació que mai i més influència que mai en el Partit Socialista Obrer Espanyol. No és menor que la portaveu avui del Partit Socialista Obrer Espanyol, legítimament, sigui una persona del Partit Socialista. I si vostè va a La Moncloa, president Illa, a apagar, en aquest cas, el foc de la corrupció, jo li demano que també vagi a La Moncloa a acabar el foc, en aquest cas, de la crisi de l'habitatge. És a dir, si estem o estan per implicar-se vostès en els problemes que pugui tenir, en aquest cas el Partit Socialista, amb la corrupció, jo el que li demano és que, en tota negociació –en tota negociació–, la màxima prioritat que tingui el seu Govern sigui la crisi de l'habitatge.

I miri, nosaltres –i ho saben perfectament– sabem exactament què és el Partit Popular i què és VOX. I nosaltres farem tot el que estigui a les nostres mans per evitar que hi hagi un govern de PP i VOX. Ara, hi han dos premisses que són, ja l'hi dic, fonamentals. La primera, que aquest cas no escali més amunt, i ja ens hem entès –ja ens hem entès–; que aquest cas no escali més amunt. I la segona, que han de donar garanties que no estem davant d'un cas de finançament irregular del Partit Socialista Obrer Espanyol. I, per tant, crec que el terreny de joc l'hem definit, ho hem dit per activa i per passiva.

I mirin, jo l'hi dic, saben perfectament què és el Partit Popular, és que... Deia fa uns dies, convocant una manifestació, el senyor Feijóo: «¿Mafia o democràcia?» És que *te tienes que reír*; és que: màfia o democràcia? Sí, sí; és que la màfia són vostès. *(Alguns aplaudiments.)*

Miri, el senyor Fernández jo el tinc..., sincerament, crec que és un dels millors oradors que té aquest Parlament. És, jo diria, el més incisiu, dels més ocurrent; els seus jocs de paraules..., jo no me'n sortiré. Li he escoltat durant setmanes..., ens ha explicat reiteradament qui és Chili; jo pràcticament sé que ha sopat xili ahir, m'ho ha explicat vostè. Ara, Montoro..., *por «Montoro» no me viene nada*. És que ha estat incapaç de dir exactament la paraula «Montoro». *(Alguns aplaudiments.)* És que

vostè ha vingut aquí a fer una reflexió sobre la política i com entén la política, jo l'hi compro, però li dono una exclusiva: s'ha equivocat de partit –s'ha equivocat de partit–, perquè és que el Partit Popular exactament és un partit gestionat per a l'enriquiment dels seus dirigents polítics, si és que és així, tots els dirigents polítics del Partit Popular, per activa i per passiva.

Perquè, mirin, lo del senyor Montoro és espectacular. Mentre vostès cridaven al Congrés de Diputats «¡que se jodan!» –*que se jodan* els treballadors d'aquest país–, vostès tenien un ministre d'Hisenda que feia regals fiscals per valor de més de 2.000 o 3.000 milions d'euros a les grans empreses d'aquest país. I vostè ve aquí avui a parlar-me de la democràcia! Jo li explicaré lo que és la democràcia, pel Partit Popular. Miri, sap què és la democràcia? 6,6 milions d'euros pagats per la banca al senyor Montoro, a l'«Equipo B» o a l'«Equipo PP», un ja no ho sap, en tot cas; 4,2 d'Abengoa, fins a 8 milions a les elèctriques, 700.000 de Codere, ai las!, l'empresa del ministre Catalá, o bàsicament 2,4 milions de les tabaqueres. És que no hi ha ni un lobby, ni una empresa en aquest cas que representi els lobbys econòmics d'aquest país que no hagi pagat, en aquest cas, al que va ser el *seu* ministre d'Hisenda, el seu referent en matèria econòmica.

I vostè em ve avui aquí a parlar de la democràcia, de lo indignat que està vostè. Doncs, evidentment, com deia vostè, *que cada palo aguante su vela, y ustedes aguanten la suya*. Perquè, mirin, a robar, ja els hi dic, no els guanya ningú. Els hi he dit abans, vostès tenen la pilota d'or; si fos la selectivitat, vostès traurien un quinze, a la selectivitat de robar. És que no hi ha ni un, ni un govern del Partit Popular –ni un govern del Partit Popular– que no hagi tingut o que no hagin «quebrat» per la corrupció. Ni un! És que ni un! És que, per tant, no sé què ens volen explicar.

I a sobre, mirin, l'hi dic sincerament, l'hi he dit abans, però ara li poso paraules concretes. Diu la portaveu del seu partit al Congrés que nosaltres mengem corrupció. No, miri, la corrupció se l'han menjada tota vostès, de la a a la zeta; sencereta, se l'han menjada. I, per tant, hi insisteixo, ni una lliçó per part seva als Comuns, que ja l'hi dic, miri, humilment, segurament podem tindre moltes diferències, podem no estar d'acord en moltes coses, però nosaltres no tenim cap cas de corrupció. I no serà perquè no ens els hagin buscat.

En tot cas, miri, jo li deia, president, nosaltres creiem que cal prendre mesures, volem que sigui un debat que serveixi per alguna cosa més enllà d'aquest pim-pam-pum. I nosaltres avui li portem cinc propostes, i li dic cinc propostes que per nosaltres són imprescindibles i que les traslladarem també, perquè algunes tenen també partides pressupostàries, en aquest cas, assignades, a la negociació de pressupostos.

Nosaltres volem que la corrupció no pugui ser estructural, i que, per tant, hi hagi mesures concretes que evitin la corrupció –que evitin la corrupció–, que no és consubstancial a la política, evidentment que no és consubstancial a la política, però hi ha d'haver garanties que no sigui així.

Mirin, volem posar cinc mesures damunt de la taula per garantir la qualitat del govern a Catalunya. La primera..., vostè hi feia referència i li hem traslladat durant moltes setmanes també nosaltres. La primera, cal posar en marxa la llei dels alertadors a Catalunya. Nosaltres aquests dies traslladàvem a l'Oficina Antifrau la necessitat de protegir els alertadors de corrupció a Catalunya. I ens trasllada l'Oficina Antifrau que cal la llei i més recursos perquè l'Oficina Antifrau pugui treballar i protegir els alertadors.

La segona, la tecnologia, a treballar contra la corrupció. Podem utilitzar en aquest cas la intel·ligència artificial per seguir tots els contractes, per seguir, en aquest cas, la plataforma de serveis de contractació pública a Catalunya.

La tercera, fem més difícils les portes giratòries, fem més difícil l'«Equipo B», ja l'hi dic ara. Per tant, nosaltres creiem que les portes giratòries, en aquest cas, s'han d'evitar i volem que la llei d'incompatibilitat passi de dos a cinc anys pels alts càr-

recs que tenen o han gestionat, en aquest cas, contractes amb el sector concret en el qual volen anar a treballar.

La quarta, volem un registre centralitzat i digitalitzat sobre, en aquest cas, els béns i interessos, en aquest cas, de tots els càrrecs públics de Catalunya per poder detectar possibles irregularitats.

I finalment, volem també un registre de les empreses que treballen amb l'Administració, perquè és evident que hem de dir que ja n'hi ha prou que empreses que, per una banda, estan corrompent servidors públics, per altra banda, poden seguir treballant com si res amb l'Administració. La meua pregunta és: Acciona, si realment s'acaba condemnant, en aquest cas, pel cas Koldo-Cerdán, Acciona, per corrupció, podrà seguir treballant amb la Generalitat com si no hagués passat res? Aquesta és una pregunta que també ens hem de fer i nosaltres també li plantejem mesures.

Acabo, president. Són cinc propostes que nosaltres, com li deia, volem portar a la negociació de pressupostos. Més enllà del pim-pam-pum, nosaltres creiem que el que cal és donar garanties a la gent d'aquest país que les passa «canutes» per arribar a final de mes que la corrupció no té lloc, evidentment, ni a Espanya, però tampoc a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Doncs comencem la nostra intervenció remarcant de nou que aquesta compareixença és un exemple claríssim, com hem dit abans, de com la política catalana està totalment condicionada a l'agenda de Madrid. I això no és nou, de fet ha estat el més habitual, amb l'excepció de la legislatura del 2015, que té el referèndum de l'U d'Octubre com a punt àlgid, però al qual s'hi arriba després de l'aprovació de desenes de lleis socials, ecologistes, feministes, ambiciosos que, doncs, es van aprovar sota la defensa d'una agenda nacional pròpia, desbordant les costures constitucionals.

Després d'aquell parèntesi, tot va tornar a la trista normalitat de supeditació de la nostra política a l'Estat espanyol. Fins i tot la legislatura passada, quan teníem una majoria independentista que ens hauria permès avançar en termes socials i nacionals, mostrant que el projecte independentista és un projecte que va de conquesta de drets per a la majoria de la població, la gent treballadora del país, en contraposició a l'autonomisme i l'unionisme espanyolista, que sempre defensa els interessos de les elits, fins i tot llavors no vam aprofitar-ho per desenvolupar aquesta política sota una agenda nacional pròpia.

De fet, la legislatura passada es va condicionar tota la política catalana a l'agenda de Madrid i a la concertació amb l'Estat a través dels pactes amb La Moncloa, quan era evident que això no ens permetia fer avançar el nostre procés d'alliberament social i nacional, sinó tot el contrari. El que hem tingut, bàsicament, és el retorn definitiu a les polítiques autonomistes, a la «sociovergència» i al pujolisme, diguem-ho clar. I això es tradueix en la consolidació del model de país dels macroprojectes, del monocultiu turístic, del trinxament del territori i de l'espoli dels nostres recursos naturals.

I en aquest sentit, parlant de pujolisme, diputats i diputades de Junts per Catalunya, no seria més adient que aquí, que al Parlament de Catalunya, es parlés de la corrupció de la «sociovergència»? Només en una ocasió a Pasqual Maragall se li va anar la llengua i va esmentar el tres per cent. I naltros ens preguntem: diputats i diputades de Junts per Catalunya, del PSC i de la resta de partits que en algun moment o altre han passat pel Govern de la Generalitat –o no–, no en saben prou, de corrupció, tal com l'han practicat o vist, que hem de parlar en aquesta cambra d'aquells que roben des de

Madrid? Podem parlar d'aquells que roben des de Barcelona i arreu del territori, que seria molt més interessant per totes aquelles que ens escolten?

Aquest debat, ho hem dit, és una competició per veure qui és el més corrupte, però creiem tristament que a aquestes alçades ja no enreudeu absolutament a ningú. D'aquí, probablement gran part de l'èxit d'aquells que exploten demagògicament la vostra corrupció per ocupar escons en els darrers anys, fins i tot en aquesta cambra, malgrat que a alguns d'aquests els va faltar temps per posar la mà a la caixa per pagar-se la perruqueria i l'AMPA *pija* dels nens, i d'altres acabats d'arribar, que cobren sense fotre l'ou, que també és una forma de corrupció.

Tornant a la corrupció. El senyor Illa ens parla d'unes poques pomes podrides, com si la corrupció fos una qüestió anecdòtica. No, mirin, no. La corrupció no és que sigui inherent al règim del 78, sinó que és inherent a l'Estat espanyol. Tant és així que Pi Margall es vantava, quan va abandonar els seus càrrecs, d'haver estat l'únic diputat no corrupte de la història de l'Estat espanyol. La corrupció a l'Estat espanyol és com la tauromàquia, com l'oligarquia terratinent o l'Església ultramuntana; forma part del seu ADN. I malauradament, i d'això els partits espanyolistes d'aquesta cambra n'estaran orgullosos, l'autonomisme neix amb la mateixa tara. Si fins i tot vam assistir atònites fa uns mesos a com s'intentava de nou fer passar Jordi Pujol pel pare de la pàtria. Va, home, va!

La CUP som independentistes en part, també, perquè creiem que cal combatre aquesta corrupció endèmica, i així ho hem demostrat arreu, sent els màxims persecutors de la corrupció al nostre país, des de Sabadell a Reus, passant per Tarragona o la Vall Fosca, o tots els casos que hem dut a Antifrau només en el que portem en aquesta legislatura.: Tant és així que el 2015 vam publicar *Llums i taquígrafs: atlas de la corrupció, el frau i la impunitat als Països Catalans*; tant és així que a algunes companyes les han amenaçat als seus municipis per la seva tasca de lluita contra la corrupció; tant és així que a algunes fins i tot ens van voler fer plegar com a regidores per haver destapat casos de corrupció dels governs municipals en mans dels cacs locals. Això, senyor Illa, l'hi podria preguntar al seu secretari de Govern, que li podrà explicar amb tot luxe de detalls com van intentar orquestrar aquesta maniobra magistral.

I si naltros, que som quatre, n'hem vist tanta i tanta, de corrupció –i a casa nostra, eh?, sense haver de viatjar sis-cents quilòmetres–, quanta en deuen conèixer Junts, Esquerra, PSC, Partit Popular, que fa tantes dècades que ocupen espais de poder en les institucions públiques d'aquest tros de país? Perquè, recordem, encobrir la corrupció també és ser corrupte. I això va per tots i totes vostès, però també va per les forces policials, va per l'aparell judicial, aquests jutges i fiscals a qui tan bé se'ls dona mirar cap a un altre costat, va pels mitjans de comunicació i va pels alts directius de l'Administració pública.

Avui li toca al PSC i de retruc al senyor Illa, amb el cas Koldo, Cerdán i tots els seus «xanxullos» amb l'IBEX 35, tot i que increïblement no es qüestiona la idoneïtat de no contractar mai més aquestes empreses corruptes. Avui li toca al PSOE, amb la incògnita de qui és Chili, que encara plana per aquesta cambra, perquè, president, reconeixerà vostè que mai ha perdut els nervis com en aquella ocasió responent a les acusacions en forma de pregunta del Partit Popular. Però, és clar, que el Partit Popular reclami explicacions al PSC o al PSOE sobre corrupció és com un acudit dolent. Perquè és cert, ningú s'empassa que Pedro Sánchez no tingués ni idea de què feia el seu home de confiança, com tampoc s'empassa absolutament ningú que «M. Rajoy» hagi estat mai un enigma, com tampoc s'empassa ningú que ara el Partit Popular sigui l'ONG de l'anticorrupció.

De fet, per acabar d'adobar aquest vodevil penós, torna com a convidat estrella Montoro, que va impulsar canvis normatius amb l'objectiu de beneficiar determinats sectors empresarials a canvi d'un mòdic preu, per descomptat. Montoro, el de l'amnistia fiscal, reapareix just ara. I, mirin, és que és impossible no contrastar que quan

l'amnistia és a evasors fiscals, és a dir, a lladres de guant blanc, no hi ha problemes sobre la seva viabilitat ni legitimitat, oi, diputats i diputades del Partit Popular? I avui escoltem altres partits assegurant que ells estan lliures de corrupció. Prudència, diputats i diputades, que no sabem fins on arribarà el cas de la DGAIA.

I tenim encara el cas Innova, a Reus, que vostès hi estan implicats, diputats i diputades dels Comuns, com a bons i fidels hereus d'Iniciativa. Perquè si Junts són els hereus de Convergència, vostès ho són d'Iniciativa. Doncs vostès estan imputats en el cas Innova, el principal cas de corrupció de la sanitat catalana destapat per la CUP (*remor de veus*) encara amb deu peces pendents de destapar. Després en podem parlar, si vol, senyor Cid, i l'hi explico; si no saben de què parlo tenen un problema, i gros.

I ara acabem amb els corruptors, l'altre actor imprescindible en aquesta trama que no té final; les empreses corruptes o corruptores, professionals del saqueig formal, que s'embutxaquen milers de milions d'euros en contractes públics. La setmana passada Gemma Pasqual publicava un article a VilaWeb sintetitzant la biografia d'aquestes màfies que no té «desperdici». Acciona, la joia d'Entrecanales, la desena família més rica d'Espanya. Durant la dictadura franquista van utilitzar mà d'obra esclava republicana per construir infraestructures. Aquesta empresa ja havia estat condemnada per formar càrtels per manipular licitacions públiques i, tot i això, continua rebent contractes públics.

Ferrovial, presidida per Rafael Pino Calvo-Sotelo, hereva directa del franquisme, va pagar 6,6 milions d'euros en comissions il·legals a Convergència en el cas Pallau; va finançar fundacions de tots els colors –FAES, del Partit Popular; Ideas, del PSOE» i va col·locar familiars de polítics després d'adjudicacions milionàries. I a més, va traslladar la seva seu a Països Baixos per evitar impostos, mentre, això sí, continuava vivint de l'obra pública espanyola.

ACS, presidida pel gran Florentino Pérez, eh?, l'exemple d'empresari com cal. Acumula sancions i investigacions. Ha estat implicada en les trames Gürtel, Púnica i la caixa B del Partit Popular, amb aportacions il·legals d'1 milió d'euros pel cap baix, i ha finançat tant la FAES d'Aznar com la Fundació Pablo Iglesias del PSOE, presidida –oh sorpresa!– per Cerdán.

Afegim-hi totes les empreses de gas i elèctriques beneficiades per Montoro, les mateixes que es reparteixen el pastís de les renovables: energies netes, sí, però amb política plena de merda.

Aquesta, diputats i diputades, és la radiografia de la corrupció sistèmica, enquistada i perpetuada, que defineix l'essència de l'Estat espanyol, del qual, com ja saben, no en volem formar part.

I dit això, amb relació als seus anuncis, president Illa, sobre la llei d'alertadors. Molt bé, l'han d'aprovar al més aviat possible i així els seus, a l'Ajuntament de Tarragona, el PSC deixarà de perseguir alertadors que han destapat casos de corrupció.

Diu que està disposat a personar-se en qualsevol cas de corrupció que hagi perjudicat la Generalitat. Innova: el principal cas de corrupció de la sanitat catalana. Diu que impulsarà els acords de la tercera cimera anticorrupció. Fins que no ho veiem, nosaltres no ens ho creurem i probablement tots els membres de la cimera tampoc.

I per últim, miri, una idea molt senzilla: deixin de contractar aquestes grans empreses corruptes. Deixin de contractar aquestes empreses corruptes que malbaraten els nostres diners i, a més a més, ens trinxen els serveis públics.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols Serra

Cada cop que el senyor Illa ens etziba la frase «qui la fa la paga», a Catalunya ens ve el riure perquè tothom sap que no és certa. Des de l'immigrant illegal que t'estova per robar-te el braçalet fins el polític que et roba delicadament els impostos adjudicant contractes públics inflats, tots, tots, se'n surten com si res. Vivim en un país que no fa cordons sanitaris a la delinqüència, els fa a qui vol erradicar-la.

Com vulgars proxenetes, alguns polítics s'han cregut amb dret de prostituir la democràcia i s'han enriquit personalment, trepitjant la confiança dels votants i traint les institucions. Sovint s'ha descobert l'escàndol, s'han fet grans titulars i s'han exigit i convocat comissions com aquesta. I saben quin ha set el resultat de tot plegat? Ni un duro, ni un duro ha tornat a les arques públiques.

A Catalunya, ni recuperes el rellotge que et fumen els MENAs al Raval, ni recuperes els diners que et roben els ministres als despatxos. Aquí qui la fa no la paga, senyor Illa, qui la fa ens governa. Cas Filesa, cas ERE, cas Koldo..., la corrupció ro-sega el PSOE des dels anys noranta, però també la sucursal catalana. L'Hospitalet, Cornellà, Sant Andreu de la Barca, Santa Coloma, Sabadell, Reus, Tarragona són alguns dels municipis que s'han vist esquitxats per suposats casos de corrupció vinculats a batlles i regidors socialistes.

El saqueig ha set constant: cas Mercuri, cas Pretòria, cas Innova, un llarg requitzell d'investigacions judicials que comprometen empreses, càrrecs socialistes i ajuntaments. Sembla que no han estalviat a l'hora de repartir càrrecs, dietes, cotxes oficials i sous públics, eh?, pel broc gros, que paguen els catalans.

Vós avui compareixeu pel cas Koldo, que es remunta a quan era un ministre de Sanitat del Govern d'en Pedro Sánchez, època en què va liderar l'adjudicació centralitzada de contractes de material sanitari per valor de 2.500 milions d'euros, un procés enguany sota sospita per presumptes irregularitats. Però resulta que el ministre, innocent i immaculat, no sabia què s'hi coïa, oi? La fiscalia anticorrupció parla de finançament illegal, suborn i tràfic d'influències, però la cirereta del pastís és la declaració d'Aldama, que assegura haver pagat 400.000 euros a Ábalos, 250.000 a Koldo i quinze mil al secretari d'organització del PSOE, Santos Cerdán, en un bar davant la seu del partit a Madrid –no sabem si menjant unes olivetes i fent el vermutet per celebrar-ho. Sembla una pel·lícula de gàngsters, però en comptes de pistoles, aquí es desenfunden mascaretes, mascaretes defectuoses.

On hem de col·locar-lo, al senyor Illa, en aquesta comèdia? Quin paper vol interpretar, el de ministre inepte que no s'assabentava de res del que passava dins del seu ministeri o el del ministre que ho sabia tot i que ara deixa que altres carreguin amb la responsabilitat i la culpa? Qui és exactament el cent cinquanta-cinquè president de Catalunya? El batlle que va avalar un creixement urbanístic sospitosament ràpid a la Roca del Vallès amb preteses concessions a empreses amigues i suposades adjudicacions directes? El gestor caòtic de la crisi sanitària de la pandèmia? El causant de sobre costos per valor de 140 milions d'euros a la Ciutat de la Justícia? Quins motius secrets i inconfessables tenien els Comuns i Esquerra per invertir aquest fenomen?

Tot plegat evidencia que el sistema polític actual premia més la lleialtat al partit i el silenci crònic i parasitari que no pas l'ètica i la vàlua. Guaiti el seu Govern! Ho veu qui té assegut aquí davant? El senyor Espadaler, el senyor Sàmper. Ja només li falta oferir càrrec al senyor Antoni Castellà per batre rècords de canvi de jaqueta. És aquest, oi?, el concepte que tenen tots plegats de la política? Una feina qualsevol. Bé, qualsevol, tampoc, eh? Una de ben remunerada, amb horari flexible, amb viatges i hotels pagats, amb sobres sucosos entre el primer i el segon plat. I després encara hi ha qui es pregunta per què va en augment la desafecció política. Encara hi ha qui es pregunta per què creix Aliança Catalana. Ja que no paguen la corrupció davant dels tribunals, esperem que la paguin davant les urnes.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. President de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades. Compareix avui el president de la Generalitat, el senyor Salvador Illa, per informar sobre els presumptes casos de corrupció que afecten el Partit Socialista Obrer Espanyol i l'eventual afectació a Catalunya. Aquest és el text de la sol·licitud de compareixença que presentava Junts i que és, efectivament, la que se substancia avui, tot i que hi havia dos grups més, PP i VOX, que havien sol·licitat aquesta compareixença.

El primer que cal deixar ben establert, i ho ha fet el president, és que no hi ha absolutament res en les informacions aparegudes sobre el que s'ha conegut recentment com a «cas Cerdán», que apunti a una afectació a la Generalitat de Catalunya o al seu Govern o a la persona de Salvador Illa en les seves tasques de president de la Generalitat de Catalunya. Hi ha, respecte a la licitació que s'ha posat sobre la taula amb la proposta que traslladava Junts i que ha recollit immediatament el president, una possible afectació, si fossin veritat els fets que apareixen en les informacions policials, a possiblement els interessos de la ciutadania de Catalunya o de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i per això el president ha recollit el quant i ha dit que s'estudiarà la possibilitat de personar-s'hi.

I el president ha estat també molt clar a l'hora de dir que calia escatir totes les responsabilitats, que s'havia de fer fins al fons, peti qui peti, caigui qui caigui, com en vulguin dir. Per tant, això ha quedat ben establert en la compareixença d'avui i des d'aquest punt de vista es pot agrair el fet d'haver pogut substanciar aquesta compareixença.

I el cert és que podria deixar la meua intervenció aquí, perquè si aquest era l'objecte de la compareixença, doncs, com que ha quedat acreditada aquesta absència d'afectacions a la Generalitat de Catalunya o al seu Govern, podríem deixar-ho aquí, però el cert és que la voluntat dels grups que demanaven les sengles compareixences, també la de Junts, no era aquesta. Era la d'estendre una ombra de dubte sobre la figura de Salvador Illa, un adversari polític a qui no han pogut vèncer a les urnes, i sobre el conjunt del seu Govern, sobre el conjunt del PSC i tota la sèrie d'insinuacions, falòrnies que hem estat sentint durant una bona estona.

És veritat que el grup de Junts ha començat dient que no entraria en un espectacle de l'«i tu més». I és d'agrair que ho hagi dit, però a continuació ha fet quelcom que jo crec que és bo de subratllar i que ho han fet altres grups parlamentaris, que és demanar el que en el món del dret es coneix com una prova diabòlica, és a dir, la prova de la innocència d'algú. És una prova que és impossible, és a dir, demostrar que no ha succeït quelcom és una prova impossible. És per això que se'n diu «prova diabòlica» o «prova inquisitorial» en dret. I això ho han fet diversos de vostès: «Acreditin aquí que no ha passat tal cosa, acrediti vostè que no sabia tal cosa, acrediti vostè que mai ha fet tal...» Això seria inadmissible a qualsevol jutjat. I crec que, tot i que en el món de la política es poden i s'han de demanar explicacions i les explicacions s'han d'oferir, és obvi que no es pot demanar prova de la innocència o de quelcom que no ha passat.

Però ha estat sorprenent, no òbviament les intervencions del PP –un PP «voxitzat»–, ni de VOX ni d'Aliança Catalana. Això, donàvem per absolutament per descomptat que estarien farcides de difamació i calúmnia, atès que la seva principal eina de treball, doncs, és la insídia, i poc més que això.

Però sí que ha estat sorprenent el que ha fet Junts, que ha usat el temps d'aquesta primera intervenció per discutir sobre formalitats relacionades amb el moment de la compareixença, amb les formes del president, de si compareix o no a voluntat pròpia

o a iniciativa d'altres grups, i per fer un repàs general de les qüestions que considera que se li poden retreure al president de la Generalitat pel que fa a la seva actuació o orientació política general. Amb prou feines ha tocat el tema que havia suscitat la compareixença. Per tant, vaja, a mi m'ha vingut al cap l'apoteigma aquest relativament conegut de «pariran les muntanyes i naixerà un ridícul ratolí», perquè al final tot aquest *hype* per aquesta compareixença i, al final, és això del que han estat parlant. En fi.

Ara bé, ni acabarem aquí la intervenció ni fugim d'estudi en absolut. L'aparició, efectivament, d'informes policials que indiquen la possible existència d'una trama corrupta en la què poden haver participat persones que havien tingut altes responsabilitats al PSOE ha provocat una justificada onada d'indignació. Alguns, aquí, amb un cert punt d'hipocresia, l'han impostada. La nostra és autèntica. Els puc assegurar..., i ho vaig dir l'altre dia i ho torno a reiterar: jo fa trenta-dos anys que milito als rengles del socialisme català. Algú m'ho ha qüestionat per l'edat, però és que em vaig afiliar amb catorze anys a la Joventut Socialista. Algú em deia: «Menteix fins i tot en això.» No, miri, em vaig afiliar amb catorze anys a la Joventut Socialista.

Conec bé els nostres companys i companyes, conec bé els nostres electors i electores i estan absolutament indignats, absolutament indignades amb el que ha passat. És una sensació de frustració absoluta perquè saben molt bé el que està en risc quan apareix un cas com aquests als rengles del socialisme. Ho saben molt bé, perquè, entre altres coses, molts dels nostres electors i electores, que pertanyen a les classes populars i treballadores d'aquest país, saben que no tenen altra eina a les seves mans per defensar els seus interessos, per defensar la seva visió de la societat que la papereta del Partit dels Socialistes de Catalunya i la papereta del PSOE quan arriba l'ocasió. (*Alguns aplaudiments.*) Ho saben.

I saben que amb tot això es posa en risc l'obra de govern, del govern de coalició progressista que governa Espanya i es posa en risc, en el fons, molt més que això. Es posa en risc la credibilitat de les institucions democràtiques. Es posa en risc... La mera existència de la corrupció posa en risc la democràcia com la voldríem, com estic convençut que la voldríem la majoria dels que estem aquí, de les que estem aquí. I a més a més estan indignats i indignades, especialment per la misogínia implícita i, diguem-ne..., vaja, inevitable que existeix quan hi ha qui converteix les dones en situació de prostitució en objectes, no?, i en maneres d'acreditar estatus o poder. És absolutament repugnant. I la nostra gent, la que ens ha votat, la que potser està replantejant-se si ens pot seguir votant, està absolutament indignada amb això.

Per tant, les persones que han caigut en aquestes actituds han comès aquesta quàdruple traïció de la que parlava el president Illa, en primer lloc, a les idees i els valors del socialisme. En segon lloc, a la gent que hi havia confiat i a les persones que volem representar, que són les que més necessiten que la gestió dels recursos públics es faci no només amb eficiència, sinó amb exemplaritat, perquè són els que més necessiten els recursos, els serveis públics. També una traïció a la tasca del Govern progressista, precisament enmig d'una ofensiva furibunda de la dreta i l'extrema dreta, d'un setge absolutament acarnissat, en el que molta de la nostra gent pensa que l'actitud d'aquestes persones que aparentment s'han deixat corrompre ha estat com obrir les portes de la muralla davant d'un setge. I la més imperdonable de totes aquestes traïcions, la traïció al conjunt de la ciutadania i a la democràcia, com crec que la majoria l'entenem.

El que hem conegut obliga a la reflexió i a l'acció; cadascú als seus espais, òbviament, i el socialisme ja s'hi ha posat internament –s'ha explicat per part del president Illa–, però també serien desitjables algunes reflexions i accions compartides. Jo no sé si la corrupció és o no consubstancial a la condició humana –crec que és un debat que segurament escapi al debat parlamentari–, però sí que sé que és fals que sigui exclusiva del mode de producció capitalista; sí que sé que és fals que sigui exclusiva d'Espanya o que Catalunya hi sigui immune, i és fals que sigui exclusiva de la demo-

cràcia, que amb tant d'esforç i sacrifici es va anar establint durant la Transició. I, és més, a la vista d'alguns arguments que s'han donat en aquest debat, jo crec que també és un error que qualsevol espai polític, que qualsevol de nosaltres pensem que un territori determinat, que un país determinat o que un partit determinat hi són immunes, perquè és bastant contradictori defensar – com jo també penso – que hi ha factors estructurals que faciliten o que possibiliten pràctiques corruptes i alhora dir que un és completament immune i aliè a la possibilitat –ni que sigui potencial– de que això pugui passar, perquè o hi ha factors estructurals o és una qüestió de valors personals o col·lectius, de valors morals. Hi ha qüestions estructurals, que són les que cal identificar i les que cal remoure.

L'existència de la corrupció és, efectivament, prou penosa, i ja té un efecte enormement corrosiu de la democràcia com perquè hi haguem d'afegir el lamentable espectacle –que aquí tots hem coincidit en voler evitar– del «i tu més». El que cal és, però, distingir el que són les pràctiques corruptes del que és un problema encara més greu –i no l'atribueixo específicament a ningú, però un problema encara més greu– que és l'intent dels poders econòmics i financers del país de la captura de l'Estat, vehiculant a través de contactes polítics la seva tasca corruptora. Per tant, cal posar també l'accent sobre els corruptors quan estem parlant de les mesures de prevenció de la corrupció, de combat contra la corrupció i de repressió de la corrupció.

Gràcies.

El president

Un cop han intervingut els grups parlamentaris, ho pot fer també el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president del Parlament. Senyores i senyors diputats, deixin-me començar agraint el to de la majoria de portaveus que han intervingut en aquest debat, amb algunes notables i esperades excepcions. Faré una resposta conjunta, i em vull referir temàticament a tres o quatre qüestions que han recorregut gairebé totes les intervencions.

Primer, sobre la corrupció. Jo vull tornar a reivindicar, com han fet també alguns dels portaveus, la noblesa de la política i el fet que la majoria de persones que ens dediquem a la política ho fem des de l'honestetat, des de l'honradesa i amb una vocació de servei públic. Tots els que estem aquí som polítics; ho dic per algunes intervencions d'alguns portaveus pretenent que alguns... Tots els que estem aquí som polítics, almenys el que entenc jo per «polític», que és una persona que..., concorre en un projecte polític en unes eleccions –en aquest cas a les eleccions al Parlament de Catalunya–, es presenta davant dels ciutadans i demana la seva confiança. Ens l'han donada perquè estem asseguts aquí, en proporcions diferents; és a dir, el que està aquí i diu que no és polític, en fi, no sé si sap ben bé on és, eh?

La segona qüestió que vull dir amb referència a la corrupció és que hem de tenir màxima contundència amb aquesta *minoria* de persones que es dediquen a la política que ho fan amb pràctiques corruptes. Crec que pot resumir, si m'ho permeten –i no vull que ningú se senti, diguem-ne, malament–, que triï una frase d'un portaveu, en aquest cas del portaveu d'Esquerra Republicana, que crec que representa la majoria d'intervencions que hem escoltat –almenys la meua la representa–: «defensar la democràcia és lluitar contra la corrupció». És una expressió literal que he anotat del senyor Jové. Crec que això almenys a mi em representa, i crec que ens representa a la majoria dels que hem intervingut en aquest..., per tant, és important que ho fem.

Deixin-me dir també –almenys així ho penso jo– que ens afecta a tots, això. I als que no els ha afectat els pot afectar –els pot afectar. No vinguem aquí... No hi ha espais de puresa, malauradament. Tant de bo hi fossin i tant de bo sabéssim com..., perquè tots, estic segur que *tots*, els voldríem, i ho faríem. La naturalesa humana és

feble, i com més responsabilitats tens i, per tant, més decisions has de prendre, més probabilitats tens de trobar-te amb persones que, un cop tenen una responsabilitat –fins a aquell moment no havíem tingut cap indicatiu–, doncs es comporten malament. Algú sabia el dia abans que aparegués un cas en el seu partit polític, a l'àmbit municipal o a altres àmbits, algú ho sabia el dia abans? Algú ho sabia? *(Pausa.)* Jo, no –dels que afecten el meu partit polític–, i si ho sé, ho denuncio. Algú ho sabia? I podem repassar i fer una llista de tots. I tots, o la majoria dels que hem tingut responsabilitats de govern, malauradament, ens hem trobat amb casos. El que marca la diferència, crec, i no vull..., en fi, però he de dir-ho, perquè ho veig així, el que marca la diferència –és veritat– és la reacció, en alguns casos, fulminant i contundent; també fruit de l'experiència que hem anat acumulant de que, en aquests casos, el camí que s'ha de seguir és aquest. En altres casos, bé, més lent, diguem-ho així, eh?, i també és veritat que hi ha entorns que intentem que siguin més estrictes perquè no puguin aparèixer aquestes pràctiques, tot i que apareixen, i entorns, bé, menys estrictes, diguem ho així. I això tots vostès crec que ho saben i tots vostès... En fi, no cal que m'estengui més en aquesta qüestió.

Com que tots ens hi hem trobat o ens hi podem trobar, valdria la pena que fóssim tots un punt humils. I, diguem-ne, jo no vinc aquí a donar lliçons a ningú –prou feina tinc per dirigir la meva formació política, per dirigir el meu Govern–, però també m'han de permetre que digui que no m'agrada que me'n donin, sobretot segons qui –sobretot segons qui–: alguns que acaben de començar i alguns que la seva experiència..., en fi, podríem discutir del reguitzell de coses que els acompanyen amb una motxilla bastant pesada. Per tant, jo no vinc a donar lliçons, però també m'agradaria que a mi no me'n donin.

Crec que faríem bé en traslladar a la ciutadania de Catalunya on som, a Catalunya, en matèria de corrupció, i jo he intentat dir-ho. Va bé viatjar, i si un viatge sap lo que és un país on la corrupció hagi entrat al moll de les institucions. Ho saben perfectament, i saben que, malauradament, la majoria dels 8.000 milions de ciutadans que viuen al món viuen en entorns institucionals on hi ha corrupció de veritat –de veritat. Aquí, hi ha recorregut de millora? Sí; però estem en l'espai europeu, i dins l'espai europeu, a l'índex que els he mencionat abans, estem a la banda mitjana-alta, amb moltes coses per fer i per millorar. Jo els hi dic, voldria pujar a dalt de tot. Però, en fi, tampoc no donem la imatge de que a casa nostra tot és..., perquè crec que no és veritat. En tot cas, no resisteix, des del meu punt de vista, cap comparació.

Tampoc penso que, davant d'algunes afirmacions –almenys jo vull dir-ho, perquè no les subscriu–, diguem-ne..., i a la resta d'Espanya? Bé, en fi, mirem la nostra història recent, la de tots. És a dir, no crec que sortim massa més ben parats, eh? Per tant, malauradament, és una qüestió que estem tots a l'entorn europeu on estem, amb recorregut de millora, però molt millor, afortunadament, que a altres llocs.

Hi ha hagut diferents consideracions sobre què és «corrupció», i crec que també ens hem de posar d'acord en el que és el perímetre de la corrupció. Una cosa són errors que es cometien quan es prenen decisions, que no necessàriament són delictes; una altra cosa és interessar-se perquè avanci un determinat projecte o rebre una determinada associació per escoltar les seves peticions, i tampoc es pot dir que sigui corrupte tot el que pensa diferent de tu, com he escoltat algun portaveu dir; escolti'm, no: són projectes polítics diferents. Per tant, també faríem bé en posar-nos d'acord en un perímetre, en el que crec que ens podríem posar-hi d'acord, del que és una pràctica corrupta que no ha d'anar enlloc.

Les insinuacions no ens fan cap favor, ni quan afecten la meua persona ni quan afecten a ningú de vostès –no fan cap favor. «És que un senyor diu que vostè...»; no ens fan cap favor. I si volem ser contundents contra la corrupció, siguem també rigorosos quan hi hagi una prova, i amb el tribunal, o denunciem-ho públicament amb fets contrastables, però insinuar... Vull dir, jo no puc garantir que hi hagi persones que es refereixin a mi i que diguin que jo faré o deixaré de fer; no ho puc garantir,

això, no ho puc garantir, ni ho pot garantir cap de vostès; i, per tant, insinuar, insinuar, insinuar és demolidor, perquè genera una imatge que crec que no es correspon amb la realitat, i efectivament..., i n'hem tingut també casos –en altres àmbits– en aquest Parlament que destrueix la reputació de persones, que llavors costa molt de restaurar. A mi en això no m'hi trobaran; a mi em trobaran contundent, amb contundència, quan hi hagi fets verificables –en insinuacions de cap tipus no m'hi trobaran.

I també vull donar les gràcies –i acabo amb aquest capítol de corrupció– a les persones que s'han referit als corruptors, perquè si hi ha una persona que es corromp és perquè hi ha algú que l'ha corromput, a títol individual o, a vegades, uns corruptors, diguem-ne així, organitzats. Amb això també hem d'actuar, efectivament –efectivament–, eh? Perquè, normalment, diguem-ne, es posa l'accent sobre el corromput, i es fa bé, perquè els que apellem a la confiança de la ciutadania hem d'estar a l'alçada de la confiança que reclamem a la ciutadania, però si hi ha persones que també corrompen i, per tant, cometen un delictes, també hem de dir i hem de prendre mesures perquè ells no ho puguin seguir fent.

Hi ha hagut també –entro en un segon bloc– comentaris respecte a la meua relació amb el president del Govern d'Espanya i la relació del meu partit, del PSC –aquest és el meu partit– amb el Partit Socialista Obrer Espanyol; la vull aclarir. El PSC és un partit autònom, independent, amb una relació de germanor estreta amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, i, en aquest moment, amb sintonia plena de quin model d'Espanya hem de defensar. I el meu compromís polític amb el president del Govern d'Espanya és màxim. Crec que està fent una bona feina; no em toca aquí defensar-ho, però, ja que ha sortit, en vull deixar constància. Crec que està fent una bona feina. La perfecció, en qüestions humanes, ja la poden oblidar, però crec que està fent una bona feina. Crec que el balanç de la seva actuació –set anys en el Govern d'Espanya– és positiu i jo faré tot el que estigui a la meua mà –políticament parlant, s'entén–, perquè pugui continuar al capdavant del Govern d'Espanya. Això ho he dit en públic, ho he dit en privat i ho dic per primera vegada, i espero..., i potser no serà l'última, si vostès m'ho tornen a preguntar, davant d'aquest faristol. I la meua relació amb ell, a part de política, també és personal, perquè vam compartir un episodi durant un any i una setmana en què jo formava, efectivament, part del Govern d'Espanya, amb un episodi, en fi, molt molt dedicat –la pandèmia–, i vam adquirir una relació personal. Per tant, també hi ha una relació, sí, personal, que no he amagat mai, però que, com cap relació personal de les que pugui tenir, m'impeideix complir o intentar complir estrictament amb les meues funcions, que són les de defensar els interessos de Catalunya com a president de la Generalitat de Catalunya. Això, que ningú ho dubti –això, que ningú ho dubti. En alguns moments, aquesta relació em pot ajudar; en alguns moments, pot no ser rellevant, i en alguns moments fins i tot podria perjudicar. Si em perjudica l'apartaré, aquesta i qualsevol que pugui tenir amb qualsevol membre d'aquesta cambra o de fora d'aquesta cambra. Primer de tot, el deure que tenim, i, efectivament, el vaig anar a veure, com s'ha dit. Cada vegada que es parla d'això s'hi afegeix una hora a la reunió. Crec que els partits, els dirigents polítics tenim dret a reunir-nos amb altres dirigents polítics; crec que tenim dret a tenir espais de privacitat, i crec que és, *vamos...*, no sé si a alguns de vostès els estranya que en un context així jo tingués una reunió amb el president del Govern, més aviat crec que els hauria d'estranyar que no la tingués –més aviat crec que els hauria d'estranyar que no la tingués.

Sobre els fets. Jo no he tingut cap participació en això, ni n'he tingut en el que es coneix com a «cas Cerdán», ni n'he tingut cap coneixement ni cap indicatiu. Alguns portaveus i el senyor Jové m'han reclamat «què farà si apareixen coses?» Actuar amb contundència, total, afecti a qui afecti. No hi ha un altre camí, des de la meua lògica i des de la meua convicció i el meu convenciment del que és la política.

S'han fet comentaris sobre el meu pas pel Ministeri de Sanitat. Jo no crec que aquí sigui el lloc per donar compte de la meua actuació com a ministre de Sanitat,

no crec que sigui el lloc. I, de fet, algunes vegades que alguns de vostès han reclamat la meua presència en algunes comissions aquí he dit que no, perquè hauria d'anar a les disset comunitats autònomes a fer-ho. Ja ho he fet al Congrés dels Diputats. Però han d'entendre també que no pugui deixar passar algunes afirmacions que s'han fet en aquesta seu parlamentària, perquè el meu silenci podria ser entès com una acceptació. Probablement, mai abans a la història democràtica recent s'ha sotmès un ministeri a un escrutini tan intens i tan exhaustiu com el que ha viscut el Ministeri de Sanitat per la seva gestió durant la pandèmia de la covid-19.

Fins ara –fins ara–, s'han conegut almenys setanta-tres procediments de recerca, control, fiscalització o auditoria, jurisdiccionals, penals, comptables i administratius, impulsats per totes les instàncies possibles: jutjats i tribunals, la fiscalia europea i anticorrupció, els tribunals de comptes espanyol i europeu, tots dos, el Defensor del Poble o la Intervenció General de l'Estat. Setanta-tres, fins ara. Totes, sense excepció, han arribat a la mateixa conclusió: no hi ha hagut cap responsabilitat penal, no hi ha hagut cap responsabilitat comptable i no hi ha hagut cap responsabilitat administrativa per part del ministeri ni dels alts càrrecs del ministeri durant l'època que jo el vaig dirigir. Ho repeteixo, cap. No ha quedat ni una sola pedra per remoure ni un sol expedient per revisar. Tot s'ha revisat i alguns sé que continuaran fent-ho.

En aquest llarg camí, el que sí que hi ha hagut és molt soroll contra el Ministeri de Sanitat, contra els seus càrrecs, contra els seus funcionaris i contra la meua persona. Soroll de la dreta i la ultradreta, de partits polítics i de les seves associacions afins, que han intentat instrumentalitzar la justícia amb finalitats partidistes. Ho van fer amb querelles carregades de sospites infundades i teories de la conspiració sobre contractes d'emergència adjudicats al moment més crític de la pandèmia. VOX m'ha portat als tribunals per dues vegades i ha perdut totes dues. Sí, i tant! Ho han arxivat. I no tenen ni la noblesa de reconèixer-ho aquí, i tenen la cara dura i la desvergonya avui de dir en un debat al Congrés dels Diputats que volen veure Fernando Simón assegut a la banqueta. Això és la seva actitud respecte a la pandèmia, portar el ministre als tribunals, negar les vacunes i dir avui en un debat al Congrés dels Diputats que volen veure Fernando Simón assegut a la banqueta. *(Alguns aplaudiments.)*

Però la justícia ha parlat i amb contundència. Totes les querelles i denúncies han estat arxivades, moltes acompanyades de referències explícites a la temeritat dels qui les van promoure. El temps i l'estat de dret han deixat les coses al seu lloc. La veritat, aquesta que no depèn del soroll, sinó dels fets acreditats en sentències, interlocutòries, informes i auditories, és una de sola: el Ministeri de Sanitat va actuar amb legalitat, amb transparència i amb eficàcia. I ho va fer en un context extraordinari, enfrontant un mercat internacional col·lapsat i una emergència sanitària sense precedents que exigia decisions immediates, i malgrat les dificultats, els contractes es van ajustar a dret, els subministraments van arribar a temps i, el més important, les mascaretes, els respiradors i els equips adquirits van complir el propòsit essencial: van contribuir a salvar vides. Vides, diputats i diputades, salvades quan la política esdevé noble i útil. No va haver-hi sobrepreu en mascaretes, no va haver-hi... Va haver-hi unes mascaretes deficitàries, que podem saber que eren deficitàries perquè vam establir controls que altres comunitats autònomes no van establir. No es va impedir comprar a ningú. La prova és que totes les comunitats autònomes van comprar. No va entrar ningú a la cuina del Ministeri de Sanitat. Defenso l'actuació de tots els càrrecs que jo vaig nomenar i m'emociona la feina que van fer en moments de molta dificultat.

I vostès sé que seguiran, sé que no va ser casualitat que abans de la darrera campanya electoral em fessin comparèixer al Congrés i al Senat. Vaig donar totes les explicacions que calia i les tornaré a donar on convingui. La veritat, com sempre, surt i aflora. *(Alguns aplaudiments.)*

Del Chili, el Chili no sé qui és, no tinc punyetera idea de qui és. Ho vaig dir no amb nervis, sinó amb vehemència, perquè les insinuacions referides a mi o referides

a qualsevol altra persona em semblen lletges, molt lletges. No sé qui és, ja els hi dic. Per tant, no puc respondre les preguntes que alguns m'han formulat.

Parlo amb Signal? Sí, hi parlo. Perquè tinc dret a la privacitat de les meves converses. Cap de les persones amb qui parlo amb Signal té cap nom que s'assembli en res al Chili. Jo soc el primer que tinc ganes de saber qui és, a qui es referien quan deien això.

I estic absolutament tranquil, sobretot de les converses que tinc per Signal, per WhatsApp, per telèfon ordinari, per telèfon fix o presencialment. Completament tranquil. I tinc la consciència completament tranquil·la per la meva actuació. I si vostès tenen algun comentari a fer o alguna prova concreta, més enllà d'insinuacions i de pensar-se que és una persona de la Xina, les diuen.

Tot el que es va fer en aquell moment ha estat escrutat i investigat. I poden seguir remonent tot el que vulguin, no hi tinc cap inconvenient. L'únic que els hi demano és que no facin insinuacions si no tenen proves, perquè es desacrediten vostès mateixos.

Crec que d'aquest debat d'avui se'n poden treure algunes conclusions. La primera, jo estudiaré, senyor Batet i senyora Sales, si és viable jurídicament personar-se a lo de Sant Feliu. I estudiaré altres casos que se m'han dit. Hem de veure que sigui viable i que hi pugui haver afectacions. No tinc cap inconvenient en contribuir des de la Generalitat de Catalunya a esbrinar què ha passat, si és que això, efectivament, des d'un punt de vista jurídic, es pot fer.

No tinc tampoc cap inconvenient..., i recullo les propostes que han fet alguns grups, en particular el Grup dels Comuns, sobre cinc iniciatives en concret que poden ajudar a enfortir els mecanismes de lluita contra la corrupció. També les peticions que ha fet el senyor Jové en nom d'Esquerra Republicana sobre l'Oficina Antifrau, sobre que no es vegi..., en res del que puguem fer es vegin afectades les competències de la Generalitat. Vaig més enllà, senyor Jové, jo tampoc vull que es vegin afectades les competències del Govern de la Generalitat, la direcció política del Govern de Catalunya. No crec que una conclusió bona a la corrupció sigui dir que els polítics tinguin menys àmbit de decisió i que no... No, no, no estic dient això. Els polítics tenim el màxim àmbit de decisió, perquè som els que donem la cara davant de la ciutadania. I si algú de nosaltres no està a l'alçada, actuem amb contundència.

Però crec que hi ha mecanismes que poden garantir que certs nomenaments que fem es facin amb més garanties d'incorporar persones més... Estic d'acord en això amb vostè. I hi ha un espai de discussió, ho sé, amb el seu grup i amb tots els grups que es vulguin sumar a aquesta discussió. I, per descomptat, amb tot lo dels alertadors que vostè ha mencionat.

I també trec una altra conclusió, que és que alguns seguiran amb la demagògia i el populisme. Sí, a Catalunya, senyora Orriols, qui la fa la paga. I, miri, per rebaixar el nivell d'aquesta cambra i per embrutir la política catalana, vostè sola en té prou. Jo no hi contribuiré. *(Alguns aplaudiments.)*

Acabo ja amb dos, si m'ho permeten, compromisos finals, arran també del debat. Primer, a mi no em tremolaran les cames. Hi ha hagut una apel·lació molt directa del portaveu d'Esquerra Republicana dient-me que no em tremolin les cames si hem de plantar cara a algunes pràctiques que no són convenients; no em tremolaran les cames. Crec, ho he dit, en la bondat de la política, crec en la noblesa de les institucions, però tampoc vaig amb el liri a la mà o intento no anar-hi. I no soc ingenu i sé posar una cosa en relació amb una altra. A mi no em tremolaran les cames. Sé on soc o crec saber on soc i sé cap a on vull portar el país, que crec que és cap a on vol anar la majoria de ciutadans de Catalunya.

I el segon compromís: a mi em trobaran sempre –sempre– en defensar les institucions democràtiques, en especial les de l'autogovern de Catalunya. A setze dels disset països més poblats de la Unió Europea... –ho sé jo i ho saben vostès–, a setze dels disset països més poblats de la Unió Europea, l'extrema dreta és el primer o segon partit. Aquí encara no. Per mi no quedarà. No ho seran.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, els representants dels grups parlamentaris poden exercir el seu dret de rèplica.

I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

(Pausa.) Sí, em sembla que s'ha espatllat el cronòmetre. Demano empara, auxili (rialles) dels serveis tècnics. (Pausa.) Ara ho hem resolt sols, diguem-ne.

Té la paraula, diputada.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. President, vostè ha trigat un mes i mig a comparèixer en aquest Parlament i no voldríem pensar que ho ha fet per no comparèixer abans que Pedro Sánchez –amb l'ajuda dels seus socis, com ja he dit, ha anat posposant aquesta compareixença–, i demostraria una vegada més, com sempre, aquesta supeditació als interessos del Govern espanyol, al PSOE; mai Catalunya primer. I és perquè no hauria entès la nostra petició de sol·licitud de compareixença, que, com hem dit en reiterats moments, és per veure les afectacions d'aquesta presumpta trama de corrupció sobre Catalunya; no per parlar de la corrupció del PSOE en general. Per parlar de com afecta aquesta suposada corrupció a Catalunya.

Un govern liderat per Junts es va personar per una causa de corrupció i per això nosaltres li hem fet aquesta proposta, perquè l'estudie i perquè faci el possible per materialitzar-la. Un govern liderat per Junts, una formació que té cinc anys de vida, poden venir aquí a dir-nos tantes coses com vulguen, tolerància zero a la corrupció. Poden riure també. I, per tant, l'hi demanem a vostè de la mateixa manera que la demanem nosaltres.

Saben a què està acostumat Junts per Catalunya? A un altre tipus de corrupció: a la guerra judicial, altrament dita *lawfare*. Malauradament, d'això la gent de Junts en sabem molt. Vostè, president, ha de ser inflexible amb la corrupció del seu partit, tant com amb la dels altres partits, òbviament, com ho serem nosaltres i, per tant, ens obrim a parlar d'aquestes propostes que vostè ha fet. En podem parlar per veure de quina manera s'han de vehicular.

I des del respecte més absolut m'han de permetre fer una reflexió que si no la fes avui possiblement no dormiria tranquil·la, perquè parlar de tota la corrupció també ha de ser parlar d'aquella que està vinculada a l'ètica i a la moral, d'aquella que està vinculada també a la judicial, no només a la corrupció econòmica. Perquè tota corrupció és igual de greu, la que es fa des de la cara A i també la que es fa des de la cara B.

Senyor Jové, estem totalment d'acord amb vostè –totalment d'acord amb vostè–: la guerra bruta és corrupció. A favor d'aquesta afirmació tan rotunda que vostè ha fet.

Senyora Estrada, vostè que parla d'espanyolitzar, m'ha de permetre dir-li que a Santos Cerdán se li ha aparegut un sant Benet, Salellas en aquest cas.

Senyor Cid, aprofitar-se dels falsos casos i de la guerra judicial també és corrupció. Xavier Trias, Ajuntament de Barcelona, pactes amb el PP. (*Alguns aplaudiments.*) Sempre que hi haja afectacions a Catalunya nosaltres hi serem, senyor Cid, no en tinga cap dubte, perquè el nostre bàndol, com hem dit sempre, és aquest país i la seua defensa.

I, senyor Pedret, estic molt d'acord amb el que ha dit el seu president: cal humilitat. Dos secretaris d'organització. Els primers que es van fulminar la presumpció d'innocència van ser vostès en la compareixença del president Sánchez. En aquell moment, vostès van fulminar la presumpció d'innocència.

I demanar garanties en aquest hemicicle és un dret, és un dret que tenim també com a principal grup parlamentari a l'oposició. I això és el que hem fet. Això no és ni diabòlic ni falòrnies. Des del respecte, senyor Pedret, perquè tenim dret de demanar aquestes garanties. (*Alguns aplaudiments.*) Aquest retiment de comptes d'avui s'ha fet forçat, no per iniciativa pròpia, s'ha fet a petició d'una sol·licitud de compa-

reixença de Junts votada en Junta de Portaveus i després sotmesa a votació en aquest hemicicle. En tenim tot el dret.

I un darrer apunt, president, la privacitat la vol tothom, també qui ha estat víctima de Pegasus. Això també és corrupció. (*Alguns aplaudiments.*) I aquí en aquest hemicicle hi ha persones que han patit aquesta persecució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. Miri, reprenc aquesta segona intervenció on he deixat l'anterior; parlava de la legislatura, se'n recorda? President, sap que si aquest escàndol sorgit a les entranyes de les secretaries d'organització del PSOE i del Ministeri de Transports escala, que si apareixen noves evidències que indiquessin que era una operació orquestrada, la continuïtat de la legislatura a Madrid seria una quimera. Però també sap, president –no se li escapa–, que si aquestes evidències esquitxen algú del PSC, que cal recordar que també ha tingut responsabilitats en aquell ministeri i que encara avui en té en d'altres, el terrabastall llavors sí que arribarà al seu Govern, a aquest Parlament i a la seva legislatura.

Vostè, president, sempre ha lligat –i ara ho acaba de tornar a fer– el seu futur polític a la del president del Govern espanyol. Comparteix –ens ha quedat molt clar– entusiasme el seu projecte polític, i per això nosaltres sempre li hem retret aquest entusiasme i la seva manca d'ambició nacional, perquè ara aquest estret lligam li pot passar factura. I ni vostè ni ell poden seguir esgrimint que si s'acaba el Govern a Madrid l'alternativa és pitjor. Perquè podem..., bé, de fet, compartim aquesta diagnosi; però els únics responsables del finiment de les legislatures seran vostès, per la corrupció o pels incompliments. Sigui quina sigui la raó, si les legislatures s'esgoten abans d'hora, serà únicament i exclusivament la seva responsabilitat.

Miri, a Madrid, vostès van accedir al poder per la corrupció que assetjava el PP. Avui podrien perdre'l justament pel mateix, i serien únicament vostès els responsables de permetre l'accés al poder d'una coalició tan perillosa com real, la del partit més corrupte i condemnat de la Unió Europea, amb el suport inestimable de l'extrema dreta racista, hereva també del franquisme.

I aquesta responsabilitat els hauria de fer actuar decididament, president. Prou de xantatges emocionals o d'agitar l'espantall de la involució. Actuïn i impulsin les mesures pertinents i, deixi'm afegir, compleixin amb allò pactat. I, com vostè diu, que no li tremolin les cames, perquè li recordo una vegada més que aquestes havien de ser les legislatures que posessin les bases a la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat; un conflicte, un conflicte polític que té molt a veure amb la manca d'aprofundiment democràtic del sistema polític espanyol, molt a veure amb les estructures d'un règim que són còmplices de la corrupció de la que hem parlat i que, com hem dit, utilitza l'abús de poder tant per al seu enriquiment personal com per perseguir la dissidència o els projectes polítics que discrepen de l'*status quo*.

Avui, president, veiem com la judicatura es regira contra la voluntat del legislatiu i es nega a aplicar una llei com la llei d'amnistia, i si es denuncia aquesta prevariació salten jutges i fiscals i fan vagues preventives sobre eventuais canvis en el sistema judicial. Avui, sabem que els aparells de l'Estat ens han perseguit i espiat impunement, i s'ha constatat que les gravacions i les infiltracions estan a l'ordre del dia, però quan demanem la desclassificació d'informació salten totes les alarmes i s'hi neguen sistemàticament, per protegir-se entre ells. Avui, sabem que s'ha fet servir l'Agència Estatal de l'Administració Tributària per perseguir rivals polítics, però quan avancem en sobirania fiscal salten els inspectors d'Hisenda, posen el crit al cel

i amenacen; una reacció que no veiem, que no vam veure quan des dels despatxos ministerials els demanaven aplicar la guerra bruta fiscal.

President, avui hem parlat de corrupció i li hem fet veure que, al nostre entendre, aquesta corrupció és sistèmica a l'Estat espanyol i que calen mesures de regeneració democràtica i institucional profundes; unes mesures que tenen molt a veure amb allò que al seu dia vam pactar vostès i nosaltres. Perquè, president, avançar en sobirania social i nacional és regeneració democràtica, és aprofundiment democràtic, i ho és tant que els poders de l'Estat s'han estat regirant virulentament davant dels nostres pactes; i vostès ho saben. Afrontin reformes estructurals, totes, també les que hem pactat amb vostès aquí i allà, perquè només tindran alguna oportunitat de seguir endavant amb la legislatura si fan això.

I l'hi vaig dir fa uns dies a la sessió de control i avui li acabaré dient exactament les mateixes paraules, les hi llegiré literalment; només espero que aquesta vegada em respongui de manera clara. Li deia, president: «La legislatura només tindrà sentit i continuïtat aquí i allà si Catalunya avança en sobirania nacional i social i, per tant, si es compleixen els acords amb Esquerra Republicana. Que no els passi pel cap frenar cap d'aquests acords per les ones expansives d'uns casos vergonyosos i repugnants. President, faci el que estigui a les seves mans per fer net i arribar fins al final; arribar fins al final tant en la lluita contra la corrupció com en el compliment dels acords. Si es vol, encara hi ha oportunitats, però cal afrontar una agenda de transformació i regeneració democràtica i de resolució del conflicte polític, que en el fons tenen molt més en comú del que es vol fer creure. Hi està disposat, president?»

I avui sí, si us plau, president, contesti'm: està disposat a que els demòcrates d'aquest país tirem endavant una agenda de regeneració democràtica i de resolució del conflicte polític?

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. El señor Pedret nos ha confesado que se afilió al PSC con catorce años. Bueno, yo no era consciente de que un partido político pudiera afiliarse a alguien con catorce años; me ha sorprendido un poco. (*Remor de veus.*) Dicho con el debido respeto, porque yo, a mí, la política, de niño, también me encantaba, pero afiliarte a un partido ya con catorce..., no sé, ha sido, por parte suya, como una especie de confesión involuntaria de adoctrinamiento adolescente. (*Ria-lles.*) Y eso tiene consecuencias, tiene consecuencias en una persona inteligente como usted, y es que se acaba viendo poseído, tantos años en el aparato, se ve poseído por una suerte de..., no sé, fanatismo moderado, si se me permite la expresión, que ya sé que es un oxímoron. Es un fanatismo suave, que es el que ha explicado, y que le conduce a insistir en una idea machaconamente, aunque los hechos la rebatan de manera también machacona.

Nos atribuye usted calumnia y se queda tan ancho. ¿Qué es la calumnia? La calumnia es un delito contra el honor por adjudicar falsamente un delito a otra persona. Eso es mentira, no hemos calumniado a nadie, hemos apelado a la ejemplaridad y la responsabilidad política del señor Salvador Illa.

Y nos podrán decir con razón que, a lo largo de nuestra historia, hay políticos de mi partido que no han estado a la altura ni de la ejemplaridad ni de la responsabilidad política. Es cierto. Pero hoy, señor Illa, le toca a usted, hoy estamos hablando de usted, el que comparece es usted; no Montoro, ni yo, ni nadie: comparece usted. Será normal que hablemos de usted, no de todos los demás.

¿Permitió usted campar a sus anchas a Koldo, Ábalos y compañía en su ministerio? Sí. No es una insinuación; se lo afirmo: sí, les permitió campar a sus anchas.

Se dejó llevar, obedeció, no lo vio venir..., lo que sea. Puede usted justificarlo de la manera que quiera, pero eso pasó. Y decirlo ni es insinuación ni es calumnia: es decir *la verdad*.

¿Sabe qué es lo que es lo que ocurre, señor Illa? Mire, usted pretende recuperar el *oasi català* «sociovergente», solo que ahora liderado por el PSC. Eh, que me consta que hay mucha gente que lo firma en algunos poderes fácticos en Cataluña, porque básicamente consiste en un intercambio de cierta estabilidad a cambio de impunidad absoluta. Y ese *oasi català* se impulsó en Cataluña, pero también es cierto que en Madrid se miró muchas veces hacia otro lado. Es una suerte de nostalgia ochentera que, después del *procés*, mucha gente quiera volver a aquello, porque pensaban con nostalgia que aquello era maravilloso. Bueno, lo puedo entender. Yo creo sinceramente que eso sería nefasto para Cataluña, volver al oasis. ¿Por qué? Porque eso sí alimenta el populismo, el pretender volver a esas prácticas de *omertà*, silencio a cambio de una cierta estabilidad profundamente antidemocrática; entre otras cosas, porque en el oasis no se permite hacer oposición, por eso es oasis. Y al que la hace, como nosotros, se nos dice que calumniamos o que hacemos insinuaciones falsas.

No, hacemos oposición. Se lo dije el otro día en la sesión de control: va a tener que acostumbrarse a que le hagamos una oposición democrática, respetuosa con la verdad, alejada de cualquier populismo, de lenguaje chabacano o del insulto, pero oposición. Nada de pasteos ochenteros.

Muchas gracias.

El president

Per fer la rèplica, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, senyor president. Yo, antes de empezar..., también me gustaría aclarar que nosotros no hemos acusado a nadie, ni hemos calumniado, ni hemos..., todo eso que ustedes permanentemente repiten, que es la excusa perfecta para no contestar a las preguntas que se han planteado aquí, pues es la típica excusa de la cortina de humo a la que nos tienen acostumbrados.

Pero yo creo que se han de acostumbrar, si no lo han hecho ya, a que nosotros hayamos venido a cambiarlo absolutamente todo. (*Remor de veus*.) Tanto es así que... –sí, sí, no se pongan nerviosos–, tanto es así que venimos a llamar las cosas por su nombre. Y yo entiendo que eso genere incomodidad o genere, pues, movimiento en la bancada, especialmente socialista.

Pero, claro, hoy hemos hablado mucho sobre la corrupción, pero a mí me gustaría lanzar una última pregunta, no solo al señor Illa, porque es uno de los principales afectados, sino al resto de grupos de la cámara, sobre todo para que contesten a los catalanes que nos están viendo desde su casa. ¿Todos ustedes, señores de Junts, señores de los Comunes, van a ser... –y de Esquerra Republicana, que me olvidaba–, van a ser cómplices de la corrupción del Partido Socialista y de Pedro Sánchez?, ¿van a seguir apuntalando al Gobierno más corrupto de la historia de España por siete votos, por unos cuantos ministerios o por cuatro amnistías? Contéstenselo a los catalanes, díganse; si van a seguir siendo cómplices del..., ¿cómo...?, ya no sé, es que no quiero ni mencionarlo, cómo se dirigen ustedes a nuestra querida nación de la que ustedes forman parte. Pero contéstenselo a los catalanes, díganles si van a ser cómplices de la corrupción del Partido Socialista mientras, sí, los catalanes no se pueden pagar una vivienda por sus nefastas políticas, los autónomos no pueden salir adelante porque han contribuido a subir más de noventa y siete impuestos con el señor Pedro Sánchez y los catalanes, los que trabajan en el campo, no pueden vender por encima de los costes de producción porque han pactado el maldito pacto verde europeo con todos los demás. (*Aplaudiments*.) Contéstenselo todos ustedes a los catalanes, porque eso sí es corrupción, eso es corrupción también, señor Illa. No vamos a entrar

en una disquisición filosófica, y menos con un filósofo. No obstante, para mí eso es corrupción y para los catalanes es corrupción, evidentemente.

Que los catalanes estén sometidos a un saqueo fiscal –por cierto, el más alto y más numeroso de toda España– ante el que todos ustedes callan, cosa que me sorprende, eso es corrupción. Porque ustedes saquean a las clases medias y a las clases populares, a esas familias que no llegan a final de mes, que ustedes les han condenado a no poder pagar ni el alquiler o comprarse una vivienda, pero ustedes le roban ahora con la declaración de la renta. ¿Para qué? Para pagar dinero a Marruecos, para pagar la paga a los ilegales (*aplaudiments*), para pagar las subvenciones a patronales, sindicatos, asociaciones, ONGs que se lucran del tráfico de personas en situación irregular. Todo eso es corrupción, señoría, evidentemente.

Pero, claro, ustedes salen aquí y abanderan la fortaleza y la contundencia contra la corrupción. Oiga, mire, hay chistes mejores. Pero, claro, que usted, del Partido Socialista, me diga que usted es implacable con la corrupción, cuando el líder de uno de sus partidos y *expresident* de la Generalitat, el señor Maragall, salió aquí, se le escapó el *tres per cent* y rápidamente reculó y dijo: «Bueno, donde dije digo, digo Diego»..., pues, hombre, un poco de seriedad, señor Illa (*aplaudiments*), que rápidamente regularon y se callaron cuando se destapó ese famoso oasis catalán del «todo lo mangoneamos y todo lo pasteamos, pero todo lo callamos».

Y por supuesto que ustedes, los de «ni amnistía ni nada de eso, la amnistía es ilegal», que lo primero que hicieron fue pactar con la señora Vilalta, el señor Jové y algunos de Junts en despachos oscuros o en hoteles de Bruselas la amnistía, que es el mayor acto de corrupción que han visto los españoles en España (*aplaudiments*)..., hombre, pues tápanse un poco, porque eso también es corrupción, señor Illa. Eso es corrupción, y muy grave. Porque ustedes han perdonado delitos de malversación, de sedición, en definitiva, de robar el dinero de los catalanes para impulsar proyectos ideológicos. Hombre, pues un poco de seriedad.

No ha contestado a las preguntas que yo le he hecho, más allá de «ni puñetera idea». Bien, usted sabrá. No voy a entrar, como usted dice, ni en calumnias ni en insidias, sino que, simplemente, me he limitado a preguntar, y... (*veus de fons*) –sí, me he limitado a preguntar–, y usted sabrá cuándo las tendrá, y dónde, que contestar.

Pero yo quiero terminar apelando a la realidad del porqué hoy estamos hablando de corrupción, que es sencillo, pero muy doloroso para el conjunto de los catalanes. Es ese consenso de la corrupción que todos ustedes han hecho posible, ese oasis catalán que construyeron muchos, que algunos siguen aquí sentados pero que empezaron a hacerlo hace mucho tiempo, donde todas las formaciones políticas de esta cámara, desde la CUP hasta al PSC, pasando por el Partido Popular, por Junts, por los Comunes, también, y por Esquerra Republicana, que era de repartirse todas las cuotas de poder de Cataluña, de relacionarse con patronales, de controlar medios de comunicación, de controlar *sindicatures de comptes*, de controlar absolutamente todo para repartírselo todo durante mucho tiempo y que nada pasara.

Pero eso ha cambiado, porque como usted bien ha dicho, señor Illa, el mundo está cambiando y esos malos malísimos que están ganando en el resto de Europa, que son formaciones soberanistas que defienden a sus patrias y la libertad, acabarán llegando aquí. Ganaremos en Cataluña y ganaremos en España.

Y le voy a dar un dato, señor Illa, hace unos cuantos años...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Acabo, senyor president.

El president

Ha d'acabar.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

En 1999, los que tiene usted sentados detrás...

El president

Senyor diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...tenían doce diputados.

El president

Senyor diputat.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Eran Esquerra Republicana; acabaron gobernando Cataluña. No tenga duda que verán un presidente de la Generalitat de VOX y del Gobierno de España.

Mucha suerte.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomé.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Miri, jo crec que algunes de les qüestions que ha plantejat, des del nostre grup parlamentari, hi estem d'acord. És a dir, no serveix l'«i tu més» que hem vist ara. Contra la corrupció, tota la contundència. I, evidentment, quan es produeix el segon element que vostè plantejava, reacció immediata.

Miri, jo li dic voluntat de donar-li lliçons, cap, però humilment, quan arriba el moment que nosaltres tenim un cas de corrupció, en tot cas, ja l'entomarem. Fins ara no ha estat així. No ha estat així. I, per tant, jo no hi estic d'acord. És a dir, compte amb el «també», perquè a vegades el que es destilla de certs arguments és que tots som iguals, i jo no hi estic d'acord i no em cauen els anells de dir-ho. Ni la CUP, ni Esquerra Republicana, ni els Comuns tenen cap cas de corrupció fins a dia d'avui. Si això passa, evidentment, entrarem a un altre escenari i entrarem en una altra consideració, perquè, a més a més, jo no estic d'acord amb que tots som iguals. És que no hi estic d'acord. Fins i tot amb el Partit Socialista. Miri, al partit Socialista hi ha corrupció. Sap quina és la diferència? Que el PP és corrupció. És a dir, és un partit ver-tebrat, creat i gestionat perquè els seus dirigents es folrin, si és que només cal veure el que ha passat aquests darrers quinze anys. Per tant, no és veritat que tothom sigui igual i, per tant, doncs evidentment crec que no es pot jugar a l'«i tu més».

I miri, senyora Sales, jo ja sé que tenim..., no?, els Comuns i Junts ens tenim..., jo diria no sé si amor, obsessió... (*remor de veus*), però jo avui... Sí, sí, sí, jo sé que vostès tenen una passió per nosaltres. Jo avui, la veritat, no serà perquè companys i companyes del meu grup no m'hagin animat, per exemple, a citar la senyora Borràs, que de *lawfare*, res de res, però, bé, en tot cas, no era la meva intenció –no era la meva intenció. Però si volen parlar de Barcelona, parlem-ne.

Nosaltres vam tindre vint-i-dos casos de *lawfare* i vostès callaven. Quan vostès n'han tingut, com el senyor Puigdemont perseguit per l'Estat, a la presó, nosaltres sempre sempre hem defensat la llei d'amnistia, per exemple. I si volen parlar de Barcelona, parlem-ne. Parlem-ne. Parlem del tres per cent, perquè Antoni Vives –els sona?– està condemnat per corrupció. Perquè, ho sento, els hi agradarà més o menys, però a la Barcelona de Trias hi havia corrupció. Va haver-hi corrupció en el túnel de Glòries i, fins i tot, van sublimar tant la corrupció que hi ha corrupció en un carril bici de la Sagrera. Ho tenen a l'Audiència Nacional pendent de sentència. Quan es sentenciï, ho discutirem, però a la Barcelona de Trias hi havia corrupció. Poden vostès negar el que vulguin, però el tres per cent va existir i a mi..., jo no m'amagaré: el tres per cent existia i formava part de la política de Convergència. Per tant, en tot cas, miri, com deia el senyor Fernández, *que cada palo aguante su vela*.

I miri, senyor Illa..., miri, si nosaltres no qüestionem, en tot cas, la relació que té el PSC amb el Partit Socialista Obrer Espanyol. Si jo constato un fet. I nosaltres el que li hem plantejat és, a dia d'avui..., no dic que sigui negatiu, és a dir, el Partit Socialista té segurament les majors quotes..., el Partit Socialista de Catalunya té les majors quotes d'influència sobre el Partit Socialista Espanyol. Nosaltres el que li reclamem és que les utilitzi, que les utilitzi bàsicament en favor dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I nosaltres li reclamem..., que evidentment li he dit abans, és a dir, si podem resoldre temes tan estructurals i tan complicats com la corrupció, nosaltres el que li plantejem és que l'habitatge és el principal problema que té la ciutadania d'aquest país. I és veritat, aquí hem avançat, però a nivell de l'Estat no avancem i no va bé. I, per tant, nosaltres, amb això, li estem plantejant si la legislatura té sentit.

Evidentment, calen mesures contra la corrupció, però també calen mesures per fer avançar l'habitatge. I li agraeixo que entomi les cinc mesures que nosaltres li hem plantejat. Com deia, les situarem també en el marc de la negociació de pressupostos, perquè algunes necessiten, per exemple, més recursos per a l'Oficina Anti-frau. Crec que són propostes que poden ajudar a millorar la qualitat democràtica del Govern. Em sap greu que no hi és el senyor Dalmau..., compte, compte també amb les propostes; compte amb les propostes: la tecnocràcia no és la solució de la corrupció. Nosaltres el que necessitem és més política, no més tecnocràcia.

Per tant, jo ja entenc que hem de prendre mesures, però anem amb compte, anem amb compte perquè precisament alguns fets que han ocorregut, en aquest cas, per exemple, aquests dies, que no dic que sigui corrupció, però..., en tot cas, decisions que s'han pres, per exemple, amb la consellera..., en la conselleria d'Educació no tenen a veure, en aquest cas, amb polítics designats pel Govern, sinó, en tot cas, amb aquests que vostès volen convertir en professionals d'alt nivell.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Hi insistim, l'Estat espanyol és un gran clavegueram que de corrupció en va ple fins a dalt i el cas més paradigmàtic és el del cap de l'Estat. Aquí no se'n salva ni el cap de l'Estat. I és curiós perquè no hem sentit al Partit Popular ni a VOX, que són els paladins dels Borbons, parlar de l'emèrit a l'exili i referir-se a ell com a «el fugat». No els he sentit mai parlar en aquests termes. No ho direm massa alt, no acabem engarjolats, com li va passar a Hasél per cantar la veritat, que porta quatre anys i cinc mesos a la presó.

Tres reflexions i un consell per acabar la nostra intervenció. Tres reflexions. En primer lloc, només hem parlat de la corrupció *il·legal*; i això potser els sorprèn, no?, tota la corrupció és *il·legal*. No. Hi han formes de fer política que sembla que estan molt normalitzades i que per nosaltres són pura corrupció. I com a mínim són poc ètiques. Parlem de les portes giratòries. Quan se'n va del món públic al negoci privat i del negoci privat al món públic de forma constant és molt fàcil –diguem-ho suauement– confondre els interessos. I això ho hem vist en sanitat, ho hem vist en el cas de les energètiques i és que, al final, acabem posant la rabosa a cuidar les gallines.

En segon lloc, quan parlem d'aquesta corrupció legal: malbaratament de recursos públics. Tres exemples claríssims: l'informe de la Sindicatura de Comptes sobre la sanitat concertada parlava per si sol de com estem malbaratant recursos públics en l'àmbit sanitari. Podem parlar de la digitalització de l'educació –i ara resulta que hem de treure totes les pantalles, morterades de diners públics invertits que no han servit per a res. O dels bízums constants a la patronal.

Una altra qüestió que nosaltres considerem que és corrupció legal: doncs utilitzar les clavegueres de l'Estat. S'ha parlat de Pegasus, certament. De les infiltracions, també n'hauríem de parlar.

Segona reflexió, a l'Estat espanyol, si alguna cosa ha esperonat la lluita contra la corrupció per part de tots aquests jutges i fiscals que durant tant de temps han estat endormiscats ha estat la lluita contra l'independentisme català. Mirin, si durant els darrers deu anys la fiscalia i l'alta judicatura haguessin destinat la meitat, només la meitat, de la passió que han posat en perseguir l'independentisme..., si l'haguessin destinat a perseguir la corrupció, haurien fet net.

I tercera reflexió, aquí hi ha una cosa que és pitjor que la corrupció i és la impunitat. I a l'Estat espanyol, robar, robar grans quantitats de diners públics surt gratis. I al mateix temps tenim les presons plenes de robagallines del segle XXI, perquè les autoritats de torn i també l'extrema dreta veuen que això és una estratègia molt bona. Tenim una eina de confrontació entre la gent treballadora del país, assalariada o autònoma, que té poc, que es confronta amb aquella gent que encara té menys i que roba el poc que tenim. I d'aquesta manera despistem el personal amb aquesta fórmula i evitem apuntar cap a aquells que veritablement fan que cada cop tinguem menys. Evitem que la gent vegi realment qui és que ens està robant molt en base a la corrupció illegal o en base a tota aquesta corrupció legal o formal. I mirin, les molles ja no ens alimenten més; segurament tampoc no en tenim prou amb el pa i el que fa falta aquí és disposar de l'obrador sencer.

I un consell. Deia el president Illa que aquí ningú pot estar lliure de corrupció o que no ens pensem que la corrupció no ens pot afectar a cap de nosaltres o de les nostres formacions polítiques. La CUP no té cap cas de corrupció. I no és perquè siguem éssers de llum, eh?, és perquè tenim mesures, mesures concretes que ens estem aplicant des del primer moment i que són senzilles, eh? Són molt senzilles.

Mirin, la primera, limitació de sous; nosaltres tenim el sou limitat, equiparable al que cobra la majoria de la població. Limitació de mandat, màxim dues legislatures aquí. En tercer lloc, incompatibilitat de càrrecs; nosaltres no podem ser alcaldesses i estar també aquí o ser regidores i estar també aquí; un únic càrrec. I, per últim, l'aposta per la gestió directa dels serveis públics, que és la manera de fiscalitzar que realment ningú està malbaratant o malversant els recursos públics precisament en allò que sosté la majoria del país.

Receptes molt senzilletes, que ens estem aplicant nosaltres en l'aquí i l'ara. Veuriem com tots hi sortiríem guanyant.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fer la rèplica, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Mai cap argument, mai cap contraidea, només comentaris personals i pejoratius, que si «viatja poc», que si «no llegeix massa», que «rebaixa vostè soleta el nivell de la cambra». Veig que en el debat parlamentari i de les idees ja ha claudicat i s'ha rendit. Ho celebro.

Saben què rebaixa el nivell d'aquesta cambra? La banalització permanent del feixisme que fan el PSOE, Junts, ERC, els Comuns i els cupaires; els pactes antidemocràtics per arraconar diputats escollits democràticament a les urnes; l'intent reiterat de silenciar l'oposició o de sancionar aquells parlamentaris que no s'agenollen davant la correcció política. Això rebaixa el nivell d'aquesta cambra i també rebaixa el grau de democràcia, igual que els casos de corrupció.

Aliança Catalana creu en el servei públic, no en l'enriquiment privat dels polítics, amiguets i militància vària. Defensem una Catalunya lliure, pròspera, segura, occidental i neta de corruptes. La corrupció és una xacra que ha de ser erradicada de

l'Administració pública. Prou saqueig patim per part de l'Estat espanyol com per haver de consentir que la partitocràcia aliena i nostrada també fumin mà dins la caixa. Ja n'hi ha prou d'estafar els contribuents catalans.

Demanem a Junts i a Esquerra que trenquin sense més dilacions ni excuses els seus pactes amb el PSOE a Madrid i a Catalunya. Si continuen oxigenant el socialisme espanyol, esdevindran part del problema, si és que ja no ho són ara.

El president

I, finalment, per fer la rèplica en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bona tarda de nou a tothom. A veure, deia la portaveu de Junts que cal humilitat i jo, òbviament, no puc estar-hi més d'acord i soc el primer en reconèixer que és d'una enorme gravetat que dos persones que han tingut altes responsabilitats al Partit Socialista Obrer Espanyol hagin incorregut, pel que sembla i pel que indiquen aquests informes, en conductes gravíssimes de corrupció. La seva integració en una xarxa de corrupció és enormement greu.

El que no m'ha acabat de quedar clar és si a vostè li ha semblat bé o malament que es reaccionés amb rapidesa i contundència per part del president del Govern i secretari general del PSOE, que, efectivament, abans de que hi hagi ni tan sols una imputació, només amb un informe d'una unitat de la Guàrdia Civil, pren decisions perquè no pugui haver-hi ni destrucció de proves ni cap ombra de dubte sobre la resta ni del Govern ni de l'organització. A mi em sembla una actitud que és la necessària; segurament no és suficient, però és la necessària. S'han anunciat altres mesures, etcètera. Però insisteixo en la qüestió de la prova diabòlica.

Jo entenc que vostès, i tothom, i nosaltres també demanem saber què ha passat, i hem estat reclamant aquí –ho ha fet el propi president de la Generalitat– que s'arribi fins al final. El que passa és que jo el que els hi dic és que, si vostès el que volen és la prova de que quelcom no ha passat –això és el que es diu una prova inquisitorial i diabòlica, i és materialment impossible–, hauran de quedar satisfets, i no tinc cap dubte que no hi quedaran –ni vostès ni el PP i VOX, que els acompanyaven amb aquesta sollicitud de compareixença–, no quedaran satisfets amb el que els hi ha manifestat aquí el president de la Generalitat de Catalunya, que els hi ha dit: «No hi ha res, no sé qui és.» Els hi ha dit: «Hi ha hagut setanta-tres escritinis de naturalesa diferent per part d'organismes diferents en el Ministeri de Sanitat.» Jo sé que tot això no els hi servirà per a res, perquè, bé, tinc també la legítima sospita de que hi ha la intenció d'estendre una ombra de dubte sobre la persona de Salvador Illa, sobre el PSC i sobre el Govern que encapçala el PSC. Bé, pot ser comprensible, però no ho compartim. I, en tot cas, li diem que la prova diabòlica és materialment impossible d'oferir.

Esquerra Republicana. Senyor Jové, nosaltres podem compartir moltes de les coses que ha plantejat, i sobretot li volia manifestar, una vegada més, en nom del grup parlamentari que represento, el nostre ferm compromís de complir amb els acords d'investidura que es van establir. I, a més, sense poder-l'hi dir en nom del meu grup parlamentari, però sí com a militant i dirigent del Partit dels Socialistes de Catalunya, dir-li que també els acords als que arribem en altres àmbits, com sigui el Congrés o el Senat, són acords que nosaltres entomem com a propis i que farem tot el possible per complir-los.

Finalment –bé, finalment no–, hi ha un parell de qüestions que volia plantejar. Miri, jo em plantejava no dignificar amb una resposta l'atac *ad dominem* que fa uns anys hauria dit que era impropri de vostè, senyor Fernández –ara ja no sé ben bé el que és propi o impropri de vostè. Però ha estat un atac curiós, com a mínim. En tot cas, prenc nota de que vostè considera que el fet de que algú tingui conviccions diferents de les seves és que està adoctrinat i que el sorprèn que algú pogués tenir conviccions abans que vostè adquirís el llinard a partir del qual tenia conviccions.

(*Alguns aplaudiments.*) Jo en prenc nota, eh? Però no és això el més rellevant del que li volia contestar, perquè, al final, seria absurd. El més rellevant és que em refermo. Potser no en aquest debat, vostè, però que el Partit Popular –cada cop més «voxitzat»–, que VOX i que Aliança practiquen la insídia, la infàmia, la calúmnia un dia i un altre, per terra, mar i aire, per les xarxes, a les teles, a les ràdios i a tot arreu on poden és així –és així. I nosaltres ens hi refermarem cada vegada, perquè és el tipus de política que practiquen.

Per cert –a VOX–, l'amnistia no és ni molt menys corrupció. L'amnistia és ni més ni menys que una llei orgànica aprovada per la cambra que pot fer-ho, pel procediment corresponent i amb la majoria necessària, expressant, per tant, la voluntat de la ciutadania, i, a més, la constitucionalitat de la qual ha quedat acreditada per una recent sentència del Tribunal Constitucional. Miri, efectivament, una de les qüestions que ens podrien preocupar és que es pogués derivar de qualsevol dels arguments que s'han donat allò de que tots som iguals o que hi ha una mena d'argument corporativista de..., bé, al final... No. El que fem és una crida a mantenir-nos sempre alerta davant dels fenòmens, els factors estructurals que poden facilitar l'aparició de la corrupció, perquè només amb aquesta anàlisi, només llegint-ho així serà com ens en sortirem amb les mesures de prevenció, de control, de vigilància i, després, de repressió de la corrupció. I això és una qüestió que crec que val la pena que pugui ser la pedra de toc, el fonament sobre el qual puguem arribar a acords amb les propostes que vostès han plantejat, amb les que el president ha posat sobre la taula, amb les que Junts ha posat sobre la taula i amb les que tots els partits puguin posar sobre la taula.

Gràcies.

El president

Tanquem el debat aquí. I pregunto al president de la Generalitat si vol tornar a intervenir, president. (*Pausa.*) No vol tornar intervenir. Tanquem el debat.

Interp·l·lació al Govern sobre els principis de la Unió Europea

300-00183/15

I passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interp·l·lació al Govern sobre els principis de la Unió Europea. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. *Conseller*, no me andaré con rodeos. Hoy vengo a describir el proceso de deterioro que su partido está ejecutando sin pausa y sin pudor contra la democracia, el estado de derecho y la separación de poderes.

Desde el Partido Popular hacemos política útil: presentamos iniciativas para mejorar la sanidad, la educación, el mundo rural. Pero también hacemos política de principios, porque somos un partido de gobierno, sí, pero también somos un partido de estado, y eso significa que hay cosas que no estamos dispuestos a vender ni por un voto ni por siete. Y de eso venimos a hablar hoy, de cómo el Partido Socialista ha cambiado principios por poder, de cómo ha sustituido los valores constitucionales por cálculos electorales, de cómo ha puesto precio a la ley y al respeto institucional. Hablamos de algo básico: del artículo 2 del Tratado de la Unión Europea, el estado de derecho.

Hoy vamos a desmontar el relato de convivencia, pacificación y normalidad institucional; vamos a desnudar el discurso impostado de la reconciliación para mostrar lo que realmente esconde: una operación corrupta de blanqueo, impunidad y destrucción institucional. Hoy, señor *conseller*, venimos a denunciar el plan del PSOE y del PSC contra los fundamentos democráticos de nuestra nación, España, contra el esta-

do de derecho, contra la igualdad ante la ley, contra los contrapesos institucionales, en definitiva, contra los principios de la Unión Europea.

Y, para que todo el mundo lo entienda, empezaremos por una imagen. (*L'orador mostra una fotografia a la cambra.*) Ahí está, el punto de partida, el resumen visual del sanchismo: Pedro Sánchez, José Luis Ábalos, Santos Cerdán y Koldo García, el comisionista preso, el que colocaba prostitutas en empresas públicas y el portero de un club de alterne reconvertido en asesor ministerial, y el presidente, el uno, el que nunca sabía nada, el que pasaba por ahí. Y tenemos que creerle, claro, porque él nunca miente. Vamos a pensar que él iba en el Peugeot, pero que los de la trama solo hablaban cuando Pedro echaba gasolina. Sinceramente (*alguns aplaudiments*), ni Tezanos se cree semejante trola.

Bien, pues esta imagen que les enseñaba, que podría ser la carátula de una película de Torrente, es el principio de todo lo que vino después, es el embrión de una de las mayores corrupciones políticas de nuestra historia democrática: la amnistía. Conquistaron el PSOE con dudosas urnas de cartón y después el Gobierno de España agitando la bandera de la ejemplaridad, ellos, los de la foto –alucinante, ¿verdad?

Señor *conseller*, en cualquier país democrático sería impensable que los condenados decidieran qué delitos deben desaparecer del Código penal; en España, ustedes lo han hecho posible: se ha suprimido la sedición, se ha rebajado la malversación, no por convicción jurídica, sino por conveniencia parlamentaria, por un puñado de votos.

Y pasamos a la segunda imagen. (*L'orador mostra una fotografia a la cambra.*) ¿Quién negoció la amnistía? Santos Cerdán, hoy rodeado de dos abogados: uno, exdiputado de la CUP, y otro, vinculado a la fontanera del PSOE, y, al otro lado, el prófugo de la justicia, asesorado por un abogado condenado por colaborar en un secuestro de ETA. La escena es delirante. Enviaron ustedes a su número 2 a negociar una amnistía a medida para evitar la cárcel del fugado y el que acabó en prisión fue su enviado –todo un logro. Y, mientras tanto, ustedes siguen repitiendo que todo esto es por la convivencia.

La Comisión Europea no se lo ha creído. Ha señalado que la amnistía no responde al interés general y que nace de un pacto para investir a Pedro Sánchez. Y ustedes, socialistas, han pasado de rechazar la amnistía por inconstitucional a aplaudirla como si fuera una conquista democrática. La gimnasia moral del PSC da para un tratado de acrobacias ideológicas. Pero, claro, ahora nos venden la amnistía como si fuera una pócima mágica de reconciliación, como si estar en contra de ella fuera sinónimo de estar en contra de la paz.

Vamos a desmontar esa mentira con su propia hemeroteca. Pedro Sánchez unos días antes de las elecciones: «El independentismo pedía la amnistía, pedían un referéndum de autodeterminación, y no ha habido amnistía ni habrá referéndum.» Ha habido amnistía y, con su historial de mentiras, todo apunta a un referéndum. Carmen Calvo: «La amnistía no es planteable en un estado constitucional y democrático, porque eso sería suprimir literalmente uno de los tres poderes del estado, que es el poder judicial.» Carmen Calvo hoy preside el Consejo de Estado, pero, con estas declaraciones, ustedes la nombrarían hoy presidenta de la fachosfera. ¿Qué dijo Juan Carlos Campo, entonces ministro de Justicia, ahora colocado en el Constitucional? «La amnistía no cabe en la Constitución.» Tremendo, ¿no creen?

Ojo, que esto no va solo de socialistas de Madrid, que también hay de los suyos, de los socialistas pura cepa del PSC. No lo diré con su energía, pero Miquel Iceta dijo eufóricamente: «¡No va a haber amnistía! ¡No va a haber autodeterminación!» Pues ya ven. Y termino con una frase: «La amnistía no es factible desde el punto de vista del estado de derecho, ni amnistía ni nada de eso.» ¿Les suena? Lo dijo Salvador Illa. ¿No se les cae la cara de vergüenza?

Señor *conseller*, ¿cómo justifica usted la transacción corrupta que representa la amnistía ante Europa, que antes negaron? ¿Cómo se lo explica a sus colegas europeos? Porque la Comisión Europea ya les ha calado, y no se lo tragan.

Dejemos por un momento la corrupción política de la amnistía y hablemos de algo muy preocupante también: la independencia judicial. Usted sabe, tras haber estado más de treinta años en el Parlamento Europeo, que la independencia del poder judicial es un pilar esencial en cualquier democracia europea. Y, sin embargo, su partido ha emprendido una campaña de señalamiento, ataque y desprestigio contra los jueces. Se lo pregunto directamente: ¿condena usted los ataques de miembros del PSOE a jueces por hacer su trabajo? ¿Se suma al discurso del *lawfare*, esa infamia que convierte a los jueces en delincuentes y a los delincuentes en jueces? ¿Va a apoyar la propuesta de Junts de suprimir la Audiencia Nacional y crear un consejo del poder judicial catalán? Se lo digo con claridad: o se está con la justicia o se está con quienes quieren someterla, y sabe perfectamente lo que defiende Europa.

Y no olvide, señor *conseller*, que su cargo no es decorativo. Ser *conseller* de la Unión Europea no es solo salir en fotos y anunciar fondos de la Generalitat por el mundo: es defender valores, es plantarse cuando estos son atacados. No puede permanecer callado para conservar el sillón. Si alguna vez tuvo principios, demuéstrelo hoy aquí.

Y ahora vayamos a otro tema: las recomendaciones del Parlamento Europeo. Señor *conseller*, ¿va a aplicar su Gobierno las recomendaciones del Parlamento Europeo, que piden garantizar el veinticinco por ciento de enseñanza en castellano? ¿O van a seguir vulnerando derechos con una arrogancia que haría sonrojar a cualquier demócrata? ¿Qué pasa, va a dar la espalda al Parlamento Europeo, en el que ha trabajado tantos años? ¿Ya no le importa lo que dice Europa?

Mire, lo que se decide en Bruselas afecta directamente a nuestras vidas. Lo vemos en la PAC, lo vemos en la política energética y lo vemos en los fondos europeos. Sobre la PAC, ¿cómo está defendiendo los intereses de la Cataluña rural en las instituciones europeas? ¿Va a exigir al Gobierno de España que pelee para que no haya ni un solo euro de recortes en las ayudas y no se diluyan en el presupuesto europeo? Por cierto, ¿tiene conocimiento usted de si la trama del señor Cerdán afectó a fondos europeos en Cataluña? ¿Le consta? Porque los catalanes merecen saber si el dinero europeo se vio afectado.

Y termino, presidente. Ustedes han puesto el Estado a subasta, con una humillación permanente ante Europa y su desmantelamiento en Cataluña; han amnistiado la corrupción, han premiado al prófugo, han insultado a los jueces y, encima, pretenden que les aplaudamos. Señor *conseller*, lo que ustedes llaman «regeneración» es corrupción, lo que llaman «reconciliación» es impunidad y lo que llaman «progreso» es chantaje. Están ustedes ejecutando la mayor operación de ingeniería política del sanchismo: convertir a los del golpe en interlocutores, a los jueces en obstáculos y a los constitucionalistas en ultras. Pero hay algo que no podrán borrar: la historia. Porque fue el estado de derecho quien derrotó el Uno de Octubre; fueron los jueces quienes respondieron con la ley y fue la democracia quien restableció el orden constitucional.

Y ahora ustedes han rescatado al responsable del Uno de Octubre. Les han indultado, les han amnistiado y les han devuelto el poder. ¿A cambio de qué? De mantenerse ustedes en él. Eso, señor *conseller*, no es política: es una transacción corrupta, es la demolición del sistema democrático por dentro. Y no nos hablen de convivencia, no nos hablen de reconciliación. Junts avisa: volverán a hacerlo. Esquerra exige ahora autodeterminación. Y ustedes sonrían, pactan y callan. Ustedes no están frenando el *procés*: ustedes lo están financiando con el dinero de todos los españoles, con el deterioro de las instituciones y con el atropello a la Constitución. El PSC ha dejado de ser el tonto útil del nacionalismo y ahora es su socio preferente, el celofán con apariencia moderada de una ideología reaccionaria. Pero no se engañe, los gobiernos pasan, los cargos también, pero las decisiones que uno toma desde el poder, esas permanecen. Y créame, de esta legislatura no quedarán sus viajes ni sus discursos vacíos; quedará su silencio y los valores europeos que no supo defender.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Moltes gràcies, senyor president. Consellera, diputades i diputats, bona tarda a tothom. Senyor diputat, senyor Manchón, governar de vegades és difícil, però veig que moltes vegades fer oposició encara ho és més. (*Alguns aplaudiments.*) I hi ho dic amb tota sinceritat, perquè crec que acaba de fer malbaratar deu minuts del temps de tota aquesta cambra amb un discurs que no té absolutament res a veure ni amb els valors de la Unió Europea ni amb la feina que es fa aquí, ni amb la feina del Govern, ni amb la feina que haurien de fer alguns dels partits de l'oposició. Vostè ve aquí a fer pràctiques perquè algun dia el facin diputat al Congrés dels Diputats. No sé quin nota li posaran avui. En tot cas, és evident que fa tot el que pot i que s'hi esmerça.

I, efectivament, potser veient, diguem-ne, la part positiva, que és el fet de que hi hagi una interpellació que permeti al Govern parlar dels principis de la Unió Europea, sí que li vull dir que celebro aquesta oportunitat que em brinda de tornar, efectivament, a parlar d'aquests valors. Perquè si hi ha un moment en què és important parlar d'aquests valors és ara. I, efectivament, aquests valors són el fonament del projecte europeu. Vostè ha citat l'article 2 del Tractat de la Unió Europea, crec que l'hauria de llegir fins al final. El projecte europeu és un dels pilars d'aquest Govern des del primer dia, aquest és un govern fonamentalment europeista i, per tant, ens prenem molt «en sèrio» aquests valors; però *tots* aquests valors, no *alguns* d'aquests valors. I no només l'article 2 del tractat, sinó també la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea, des del principi fins al final.

I li recordo el que diu l'article 2: no només diu que els valors són el respecte a la dignitat humana, la llibertat, la democràcia, la igualtat, l'estat de dret i el respecte dels drets humans, que és molt important, sinó també que aquests valors han de defensar un tipus de societat, que és una societat caracteritzada pel pluralisme, per la no-discriminació, per la tolerància, senyor diputat, per la justícia, per la solidaritat, senyor diputat, i per la igualtat entre les dones i els homes. Tot això també forma part d'aquest article 2.

I precisament per aquesta centralitat, aquests valors impregnen i han d'impregnar tota l'actuació de la Unió Europea, per descomptat, dels seus estats membres, però també de totes les seves institucions, inclòs el Govern de la Generalitat. I això és el que fem especialment avui. I per què avui? Doncs perquè el context mundial és cada vegada més convuls, perquè apareixen amb tota la seva cruïlla els trets definidors dels models autocràtics, com és el cas de Rússia, el de la plutocràcia, que sembla anar guanyant terreny a l'actual Administració americana, amb un partit que durant molt de temps ha estat també molt proper al seu. I precisament en aquest context és quan és important reafirmar encara més aquests valors.

Però si, per una banda, estan sota l'amenaça d'aquesta realitat geopolítica, per una altra, crec que ho estan també per culpa de l'actuació d'algunes forces polítiques i per alguns missatges polítics, segurament, entre els quals el que vostè ha intentat vehicular aquí aquesta tarda. La gent, la societat està fatigada, la gent està confosa, la gent..., una part important de la societat perd la seva confiança en la legitimitat de la classe política, de les institucions, en últim terme, de la democràcia. Però això és responsabilitat de tots, i això és responsabilitat sobretot d'aquells partits –i em sembla que vostè es col·loca en aquest moment, aquesta tarda, en aquest costat– que l'únic que fan és intentar buscar discussions estèrils, confrontacions que no porten enlloc, insinuacions com les que hem sentit aquesta tarda per part de vostè i per part del portaveu del seu grup, que al final després l'únic que fan és intentar embrutir una acció, no només una acció de govern, sinó una acció política que és fonamental per defensar les institucions, hi insisteixo, i per defensar la democràcia.

I això passa, en primer lloc, perquè hem de respectar, sí, els valors de la Unió Europea, però *tots* els valors de la Unió Europea i respectar-los *sempre*, senyor diputat. Tots, per què? Perquè són un valor, són un conjunt indivisible. No es pot parlar d'una pretesa defensa dels valors europeus i, al mateix temps, defensar polítiques contràries, contràries a la pluralitat, contràries a la solidaritat o, com deia abans, contràries a la igualtat de gènere. I també cal respectar-los sempre, no només quan ens interessa. No podem posar en un pedestal el Tribunal Suprem, el Tribunal Constitucional o el poder judicial un dia i l'endemà qüestionar les seves decisions o les seves sentències quan no les compartim o no ens interessin. No podem carregar contra la corrupció política un dia per callar acte seguit quan afecta el propi partit. I em sembla que sap de què li estic parlant. Una mica més d'humilitat, senyor diputat.

I, per descomptat, no s'hi val parlar dels valors europeus aquí al Parlament de Catalunya i al mateix temps aliar-se amb l'extrema dreta, que els nega a altres parlaments, siguin parlaments autonòmics o sigui el Parlament Europeu. Els valors, senyor diputat, requereixen també coherència. I quan manca la coherència, és que no som davant d'una defensa dels valors, sinó d'un ús instrumental fruit de càlculs polítics. Una instrumentalització que, malauradament, no només danya la credibilitat dels partits que hi recorren, com el seu, sinó que debilita aquests valors que pretesament vostè busca defensar. I, en un últim terme, el que vostès fan és danyar la mateixa democràcia.

Ha parlat de la llei d'amnistia. Parlem de la llei d'amnistia. Cap problema. La llei d'amnistia ha funcionat, està funcionant i des de la seva aprovació les coses van millor a Catalunya. (*Veus de fons.*) Sí, van millor a Catalunya. I per això en el seu dia vam demanar respecte a la llei aprovada pel Congrés dels Diputats i que s'apliqués l'amnistia sense subterfugis. Una amnistia que, per descomptat, és compatible amb els valors de la Unió Europea, per molts motius: primer, perquè un dels principals valors europeus és la democràcia i aquesta llei és una llei aprovada democràticament. Segon, perquè un altre valor és el respecte de l'estat de dret i la llei ha estat declarada constitucional per qui l'havia o per qui només podia declarar si era constitucional o no, que és el Tribunal Constitucional; no els editorials de determinats diaris. I si vol, hi afegim el valor de la convivència. Aquesta llei facilita la convivència a Catalunya i per això una majoria de catalans són favorables a la seva aplicació. I ho diu el mateix Tribunal Constitucional en la seva sentència: aquesta llei ajuda, efectivament, a superar un conflicte.

Podríem parlar de més coses, senyor diputat, però potser n'afegiré una o dues més. Vol que li digui què no és compatible amb els valors de la Unió Europea? No és compatible la connivència amb l'extrema dreta, tant a nivell espanyol com a nivell europeu. Li sona això de la coalició Veneçuela? Si vol, l'hi explico després. Coalició que fan servir per retallar mesures de protecció ambiental, per evitar que es lluiti contra el canvi climàtic, per evitar que es consolidin els drets socials de tots els europeus. Això és el que vostès estan fent en aquest moment a Europa en contra de la majoria dels valors europeus.

Tampoc em sembla compatible amb els valors europeus guardar silenci davant algunes de les actuacions del Govern d'Hongria, per posar un exemple molt recent.

I finalment, tampoc em sembla que vostès hagin entès que un altre valor fonamental és el respecte de la diversitat. Quin és el lema de la Unió Europea? «Units en la diversitat.» Diversitat, de què? Diversitat de moltes coses: diversitat de cultures, diversitat de llengües. Li sona això? Què estan fent vostès per promoure i per defensar la diversitat lingüística de la Unió Europea? (*Alguns aplaudiments.*)

I ja acabo, senyor diputat, el seu rebuig a donar al català l'estatut europeu que mereix per moltes raons sí és contrari als valors de la Unió Europea. I espero la seva rèplica, però estic convençut que serà en aquesta mateixa línia absolutament destructiva i al final amb poc interès per als debats d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. I per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Señor *conseller*, para ser usted independiente ha ganado muchos puntos para seguir en el Partido Socialista, ¿eh? No vea el argumentario enlatado que nos trae.

Vamos a ver, me habla de mi papelón; para papelón el suyo, que está justificando lo injustificable. Nos habla de los derechos fundamentales de la Unión Europea..., ¿va a garantizar los derechos de los padres de Cataluña que quieren que sus hijos puedan ser escolarizados al menos el veinticinco por ciento en castellano? ¿Sí o no? Es muy fácil, responda –responda. Le he hecho muchísimas preguntas, pero no ha respondido..., a lo que le da la gana, es decir, a nada.

Después, me habla de los valores de la Unión Europea..., sí, sí. ¿Usted sabe cuál es una de las principales amenazas de siempre del proyecto europeo? El nacionalismo, y usted lo sabe. ¿Lo justifica ahora? ¿Lo defiende? ¿Defiende que ceder ante el nacionalismo en todo, aunque sea en contra de la ley, es defender los valores de la Unión Europea? Yo creo que no, aunque, bueno, ahora, como se ha puesto la chaqueta del PSC, veremos.

Hay que respetar los valores, por supuesto. Pero es que viene con el discurso escrito.

Habla usted también de la amenaza de la extrema derecha, el Partido Popular... Pero, vamos a ver, que están ustedes gobernando el Gobierno de España con Bildu, que tiene todas las listas electorales llenas de etarras condenados. ¿Usted sabe lo que dice la Unión Europea? La Unión Europea pide memoria, dignidad y justicia para las víctimas del terrorismo. Y ustedes también pidan a la Unión Europea esclarecer los crímenes que hay sin resolver, que hay 850 asesinatos y más de 350 sin resolver. Y ustedes pactan con los que no condenan el terrorismo de ETA.

Y vienen aquí a hablar de extremismo, extremismo. Mire la amnistía para ustedes es lo mejor que ha pasado, claro, les garantiza el sillón.

Y, después, vamos a hablar también de derechos humanos. Y quiero aprovechar esta intervención hablando de derechos humanos para mandar un mensaje de apoyo a los venezolanos, los que huyeron de la tiranía y se encuentran en España y en otros países del mundo y los que se quedaron en Venezuela defendiendo la libertad. Señor *conseller*, usted era portavoz del Parlamento Europeo, donde se entrega el premio Sájarov. En 2024 lo recibió María Corina Machado por su defensa de la libertad y la democracia. ¿No le da vergüenza ver al tirano Maduro, líder de una narcodictadura, agradeciendo públicamente a Zapatero su labor de apoyo al régimen? ¿Qué papelón, señor *conseller*! ¿Qué papelón! ¿Qué bochorno! Veo a los socialistas indignados, claro, normal. Normal. Condénenlo. Y mientras, María Corina se tiene que esconder para no ser encarcelada por el régimen chavista, ¿usted defiende esto de verdad? Zapatero, blanqueador de Otegui, sustituto del preso Cerdán como enviado del PSOE para negociar con el juzgado de Waterloo y amigo del narcodictador Maduro. Para esto ha quedado el PSOE.

Me hablaba también de la oficialidad del catalán y qué defiende el Partido Popular... Mire, agradezco que haya sacado el tema de la oficialidad del catalán en Europa, porque me da la oportunidad de desmontar su relato. Vayamos por partes, año 2018, respuesta del Gobierno de España, suyo: «La Unión Europea mantiene en general una actitud abierta hacia las lenguas regionales, aunque siempre ha considerado inviable la presencia de todas ellas en todas las instituciones por el elevado coste que supondría.» 2022: «Los tratados no permiten que el catalán sea lengua oficial de la Unión Europea.» ¿Qué ha cambiado? Los siete votos que necesitan ustedes para gobernar en España, eso es lo que ha cambiado. Ustedes dicen que el catalán se encuentra en su peor momento, que hay una emergencia lingüística. Pues llevan uste-

des, socialistes y separatistas, toda la vida repartiéndose el poder. ¿Qué pasa? Que se han cargado la lengua. La imposición no funciona. La gente quiere libertad.

Y ¿saben qué pasa? Que Sánchez se ha convertido en un personaje tóxico en Europa y ya lo han calado, Sánchez y todo el PSOE. Y todo el mundo sabe que actúa por intereses de poder: presenta a su ministro de Economía para presidir el Eurogrupo y tiene que retirar su candidatura por falta de apoyos. Llega la cumbre de la OTAN y Sánchez dice que no ha firmado lo que ha firmado y se aísla en una foto con todos los países. Lanza a su ministro de Exteriores a convencer a los países europeos en medio de la crisis en Ucrania y los aranceles de Estados Unidos, que la oficialidad del catalán es un asunto de prioridad europea. «No se preocupen por el coste, ya paga España los 132 millones de euros que costaría la oficialidad del catalán», dicen los socialistas. ¿Qué tal si cogen ese dinero, que veo que les sobra, y financian la ley ELA de una vez?

Muchas gracias.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Crec que seré prou breu, perquè és difícil contestar aquest pot-poti d'aquestes dues intervencions una mica de manual.

En primer lloc, els atacs personals. No es preocupin, poden continuar amb ells. Jo soc independent, o sigui, no tinc el carnet del partit. Això vol dir que jo soc independent en el Govern? Per descomptat, no. Jo soc un membre més d'aquest Govern i un membre solidari absolutament amb totes les decisions i amb totes les posicions del Govern. Content i orgullós –orgullós– de formar part d'aquest Govern. I no es preocupi pel tema del *sillón*, perquè, com sap vostè, els funcionaris del Parlament Europeu tenim un estatut que ens permet no preocupar-nos per aquestes coses. Potser vostè sí que està preocupat (*alguns aplaudiments*) i per això fa aquests exercicis tan exagerats, i que després, al final, no serviran absolutament per a res.

I, efectivament, durant tots aquests anys en el Parlament Europeu, he vist moltes coses, i, entre altres coses, he vist els canvis; els canvis del seu partit, els canvis en els últims anys que han fet que passessin de ser un partit més o menys col·locat en el centredreta per convertir-se en un partit que no té la més mínima dificultat en pactar tot el que sigui i tot el que calgui amb l'extrema dreta. I que fins i tot ha arribat a votar en contra del seu propi partit quan van votar que no a la investidura de la Comissió Europea, és a dir, de la senyora Von der Leyen, i d'una comissió on la major part dels membres són comissaris del PP; és a dir, vostès mateixos.

I li diré una cosa més, perquè m'està parlant de l'agricultura i de la PAC. Escolti, parli amb el comissari d'Agricultura de la Unió Europea, que és del seu partit. Li explico, es diu senyor... –prengui'n nota–, es diu senyor Christophe Hansen. És comissari per Luxemburg i és membre del PP. Si vostè té dificultats respecte a com funciona la política agrícola comunitària o té idees sobre com hauria de funcionar en el futur, parli amb ell; és membre del seu partit. Nosaltres hi parlarem, perquè estem aquí, entre altres coses, per defensar l'agricultura i la pesca catalanes, i, per tant, hi parlarem. Veurem si vostè hi parla i veurem què és el que li diu.

I acabant amb el tema del català a Europa. El català a Europa és una reivindicació del Govern socialista, dels governs socialistes des de l'any 2005, és a dir, des de fa vint anys, i gràcies a aquesta reivindicació, avui dia es pot parlar català a la Comissió Europea, al Consell de Ministres de la Unió Europea –i se'n parla–, al Comitè de les Regions, recentment al Comitè Econòmic i Social, i a on no es pot és al Parlament Europeu. Per què? Perquè en el seu dia, l'any 2005, un vicepresident català, membre del seu partit, va votar en contra en la reunió de la Mesa en la qual s'havia de decidir si sí o si no els diputats i diputades de llengua catalana la podien utilitzar en els plens.

I va ser el seu partit qui va bloquejar això fa vint anys, i, pel que veig, en vint anys, en aquest tema sí que han sigut, diguem-ne, molt conscients del que estaven fent.

No li contestaré el tema de les xifres. Aquesta xifra de 132 milions d'euros és molt fàcil de desmuntar, i segurament encara més en els propers anys, amb totes les tecnologies que tenen a veure amb la traducció i la interpretació dels idiomes, i, en tot cas, sigui quina sigui la quantitat, sempre serà molt barata si amb això el que es fa és augmentar els drets i la representativitat dels ciutadans de Catalunya en institucions tan importants com les institucions europees. *(Aplaudiments.)*

I no es preocupi, que si s'han de trobar aquests diners, es trobaran. I l'hi dic ara –i apunti-ho–: l'oficialitat del català a les institucions europees arribarà.

Bona tarda.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i dos minuts.